

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1933

Αρ. 490

Την μίκα
Σοφία Λαγκ

ΛΟΥΤΡΑ "ΦΟΙΝΙΞ"

ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΘΕΑΤΡΟΥ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗΣ

Εκτελείται καθ'ήκασαν την ημέραν ειδικόν Μασάζ παρὰ
τοῦ masseur κ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ

5 - ΙΩΝΟΣ - 5

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΕΥΤΑ

Ε. Αρβανιτης

Εγγυώμεθα ότι τα μεταξεύτα του Κατα-
στήματός μας είναι από καθαρόν γυαλινόν
μέταξον και άνευ οσδεμιᾶς ΕΠΙΒΑΡΥΝ-
ΣΕΩΣ ἔχουσιν ἐξ ἑλκων τῶν ΕΛΛΗΝΙ-
ΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

Τερεθ 3. Πλατεία Συντάγματος.
Τηλ. 22-529

OREODONT

ἡ Ὀδοντόκρεμα
πού δίδει ἄσπρα
ώραία δόντια
εὐχάριστο
στόμα

ἀκόμη καὶ εἰς
τοὺς καπνιστάς

Α.Κ.ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

- ΑΘΗΝΑΙ -

BEST MOSQUITO KILLER

Παρακαταθήκη: ΤΖΟΥΡΟΣ καὶ ΚΑΡΑΣ, πλατεία
Θεοδώρων 9-2 Ἀθήνα.

ΕΞΕΣΤΑΣΙΟΝ: Καραβίας καὶ Σία, στοὰ Φορδύλου.
ΠΑΤΡΑΙ: Α. Συνεγάλλας, Ἀγ. Νικολάου 68.

Ἡ ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

εἶναι νὰ βάψετε μόνον ἑαυ-
τὰ περὶνὰ ἑαυτοῦ φορέματα μὲ
τὰς Γερμανικὰς Βαφὰς

ARTI

Αἱ Βαφαὶ ARTI κάνουν
τὰ καλὰ φορέματα και-
νούργια καὶ μοντέρνα. Ἐπιτυ-
χία ἀφάνταστος. Χρῆσις ἀ-
νευστάτη. Ὀδηγία Ἑλλη-
νιστί. Αἱ Βαφαὶ ARTI ἐπι-
μήδουσιν μὲ τὸ Μέγα Βρα-
δεῖον τῆς τελευταίας Ἐκδή-
σεως. Πωλεῖνται στὰ ἐμπο-
ρικά καὶ τὰ φαρμακεία.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΥΦΑΝΤΟΥΡΓΙΑΣ ΚΑΙ ΤΥΠΩΝ

Ἡ "ΑΘΗΝΑ"

ΕΔΡΑ ΕΝ ΒΟΛΩ

Καποδιστρίου—Βύρση
Υφάσματα βαμβάκερα ἐν-
λίαν χρωματισμῶν καὶ
Κουδέρται εἰς διάφορα
Σταμποτά. Τραπεζομα-
τινές, ντιέάννα, πάντες
ράβια, κλπ. Γράψατε ἢ
ποτε πληροφῆριαν. Στοι-
τιπρόσωποι διὰ τὰς ἀπο-
δὲν ἀντιπροσωπεύονται

Βόμβου

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΜΕΤΑΞΕΥΤΩΝ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ
ΣΒΟΛΟΠΛΩΣ
ΚΚΩΤΡΩΜΗΣ

ΕΡΜΟΥ 52

ΠΟΤΟΤΗΤΕΣ
ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ

ΠΡΟΣ ΔΙΑ-
ΣΤΗΝ ΟΥΤΑΝ
ΤΟ ΟΝΟΜΑ
ΣΙΣ ΖΗΤΗΣΑΙ
ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ
ΣΤΗΜΑΤΑ

23 Ιουλίου 1933

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

937

Ἡ ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

(Εἰκὼν τοῦ Λούβρου)

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Κ. Κ. ΦΑΛΤΑΓΙΤΣ

ΤΟ ΠΑΝΙ ΤΟΥ ΓΛΗΓΟΡΗ

(Ναυτικὸ Διήγημα)

Μόνον ἡ θάλασσα τοῦ Γληγόρη, ἀπ' ὅλες τῆς παρόδου, δὲν εἶχε
καὶ ἀποκοινοῦς μόνον σὺν τὸν Γληγόρη. Αὐτοὶ ὑπονοῦν καὶ τὸ διάβολο
νὰ βάλλουν στὸ πλάσι, καὶ τὴν ἡμέρα νὰ τὴν κάνουν νύχτα, καὶ ἀπὸ
τὸ μάτι τῆς βελόνας νὰ περάσουν ἕνα γαϊδάρο. Σοὺ τὰς αὐτὸν λαγούς μὲ
πετραχήλια πρὶν ἀπὸ τῆς ἐλπίδος, καὶ τότε οὔτε λαγούς βλέπεις,
οὔτε πετραχήλια, οὔτε τοὺς ἰδίους. Ὁ Γληγόρης, λοιπόν, δὲν ἦταν
ὁ μόνος ποὺ γελούσαν οἱ ὑποψήφιοι καὶ οἱ κομματάρχες. Τὸ νηῖο εἶχε
κάποιον χίλιους ἐνηνεκάσιους ψήφους, καὶ αὐτοὶ οἱ πενήτα ἦσαν
στὸ λιμάνι. Ὅλοι ψήφοι παρόδου. Καὶ καὶ ψήφους πᾶναι στὴ μά-
τῃ στὴν ἄλλη μερὶδα, μὲ κάποια ψευτικὴ ὑπόσχεσι. Στὸν ἕνα ἔτασαν
μὰ βάρεα, στὸν ἄλλο σαράντα ὀγκύες δίχτυ, στὸν τρίτο νὰ τοῦ ἐνο-
κιάσουν τὸ σπῆν τοῦ γὰρ τελεονεῖν, τὸν ἄλλον νὰ τὸν διορίσουν φα-
ροφάκα, τὸν ἄλλον νὰ τοῦ τελεονεῖν τὴ δουλειά του μὲ τὸ γαρ-
νιτὸ ἀπομακρῶ τοῦτο γὰρ τὴ σὺντάξ. Ἐτάσαν ὅλητα καὶ γύρες καὶ
συννοκίδια στὰ παλληκάρια καὶ γαμάρους στὸς γονεῖς ποὺ εἶχαν ἕνα
μαντρί ἀπὸ κορίτσια. Γὰρ διὰ προσέβλεπαν οἱ ὑποψήφιοι, καὶ ἦσαν ἡ
φειδὲς σὲ δια, ἀπὸ ἐμφορῶν τῆς ὑποσχέσεως μὲ τὸ ἀξίωμα. Ἀλλ'
καὶ ὁ ἄλλος κόσμος δὲν τὸ ἔβλεπε καὶ τόσο σὲ φιλό καὶ ποῦ, ποῦ τὸ εἶχε
δόσει ὁ Γληγόρης μὲ τὸ πᾶν. Κεῖτασαν νὰ τὰ βολέουν ὅσοι ἀπὸ
τῆς ἀλυσίδας, ὅσοις ὑπονοῦσαν καὶ μόνον τοὺς, ἐνῶ ὁ Γληγόρης ἔβλεπε
χωρὶς πανί, περιμένοντας νὰ ἀναβῇ ὁ ὑποψήφιος γὰρ νὰ τὸ ἀπο-
κτίθῃ.

Σ' αὐτὸ τὸ νηῖο μὲ τὴ μεγάλη στεριά ἀπέναντι, ποὺ ἀποτελοῦσε
μὰ ἐκλογικὴ περιφέρειαν, εἶχα ἐκδοθεῖ καὶ ἕνα καὶ ἕνα ὑποψήφιος
γὰρ βουλευτῆς. Στὸ λόγο ποὺ ἔβγαλε στὸ λιμάνι δὲν ὑποσχέθηκε οὔτε
λαγούς μὲ πετραχήλια, οὔτε πρὸς
καὶ ἀδύνατον, οὔτε προσέβλε-
πομενικά, ποὺ οὔτε ὑποψήφιος δὲν
θα μποροῦσε νὰ τὰ πραγματοποιή-
σῃ. Μήναι γὰρ τῆς λογικῆς καὶ ἐ-
κτακτικῆς ἀνάγκης τοῦ λιμανιοῦ
καὶ τῶν παρόδων, ποὺ μποροῦσαν
νὰ πραγματοποιηθῶν, καὶ ἔπειτα
ἕνα μονάχα ψήφο, ἐνῶ ὁ ἀντιπα-
λὸς μὲ τῆς ψευτικῆς ὑποσχέσεως
τοῦ ἔβλεπε τὸ σπῆν.

Μοῦ ἔμεινε μυστήριον ποῖος εἶχε
δώσει τὸν μοναδικὸν αὐτὸ ψήφο.

"Ελεγα πως μάλλον θα τον είχα πάρει κατά λάθος, κι' είχα ήσυχνη τη συνείδησή μου για το πανηγυρικό αυτό μαγούρισμα. Μετά καιρό όμως έβγαλε να θρεσθώ στο μικρό λιμάνι κι' οι καλό-καρδοι ψαράδες ήρθαν να με βεβαιώσουν, ο καθένας χωριστά, πως ή μοναδική ψήφος ήτο η δικιά του...

—Δεν έχεις παράτονο από μένα, έλεγε ο ένας.
—Μιά ψήφο που είχα, την έβγαλες, έλεγε ο άλλος.
—Ετσι έζησαν οι πιστοί φίλοι τους ανθρώπους τους, έλεγε ο τρίτος.

Και κάτι τέτοια έλεγαν όλοι οι καλοί αυτοί ψαράδες, ενώ με είχαν μαυρίσει άλλοι.

Πολύ λίγοι δεν με είχαν πληρώσει, κι' ένας από αυτούς ήταν ο Γληγόρης. Αυτός δεν είχε βγει καν από τη βάρκα του. Όλη την ώρα έκανε πως κάτι έβγαζε. Έβγαζε τα νερά, χτυπούσε κανένα κομμάτι στην κοιταστή, διώχνοντας τους πάντους, έβγαζε τα κομμάτια, μετακινώντας την άγκυρα.

Είχα μείνει πως αυτές τις ημέρες, με το να μην έχη πανί, είχε πάθει κάποιους ζημιές ο κακομοιρός.

Έβγαζε πέτσινη μαντίλα στον κόβρο του Πείκου, που άπαιχε κάποια έξη μιλία από το ψαρολιμάνο, και αυτός δεν κατόρθωνε ποτέ να ρίξει σφυραία τα δάχτυλά του. Έφτανε πάντα άργα με τα κομμάτια, όταν οι άλλοι είχαν ρίξει τα δάχτυλά τους στους πιο καπάλληλους ψαγούς και σ' αυτόν έβλεπαν τα άδικομένα μέρη, που το ψάρι ήταν λιγοστό. Οι άλλοι γέλασαν με τις βάρκες τους φορτωμένες ψάρι, κι' αυτός ήταν να τον κλαίει...

Μόνον η Άμερσα τον παρηγορούσε, αλλά τα λόγια της δεν είχαν τόση και μεγάλη πέροση.

—Ας θύεται κείνο το έρημο το πανί, το έλεγε τριγύρω του.

—Του χόρτου ούτε λέει, μιτάριμα-Γληγόρη.

Γιατί δεν έβγαζε μόνον η κακοτυχία του, αλλά τον έπειραζαν κι' οι άλλοι ψαράδες κι' έβλεπαν τη θέσι του δικού του δικού και κομμάτι.

Ο μπαρμπα-Γληγόρης ήταν άνθρωπος του Θεού. Κανό δεν είχε κάνει σε κανένα. Δεν είχε δουλοπρέπεια ούτε με λαοματόρους ούτε με δυναμωτιστές, ούτε με ζωολογικές, που χρησιμοποιούν κανένα φορέα τους βαρκαρής και τους ψαράδες για να μεταφέρουν τα κλειμένα γυδορόματα. Του έβγαζαν το δικό και οι μονάδες του Πείκου και των Αθηνών, που μαζεύουν από τα ψαρολιμάνια τα ψάρια των ψαράδων για ένα κομμάτι ψωμί και τα πουλάνε στην Αθήνα σε τριπλή τιμή. Αυτά τον έξεμεταλλεύοντο πιο πολύ από ότι έξεμεταλλεύοντο τους άλλους, γιατί ο Γληγόρης, με το να μην έχη πανί στη βάρκα του, κατόρθωνε να δίνει και το πιο λίγο ψάρι και όχι το πιο έλκετο.

Ήταν όμως λιπολάτης, χωρίς οικογένεια, και άρκετα φιλόσοφος. Το όνειρό του μόνο το άποτελοσε ένα πανί και τίποτα άλλο. Αυτό θα άποτελοσε την μεγαλύτερή του κατόρθωση, θα ήταν κι' αυτόν ολόκληρο βασίλειο...

Δεν τα συλλογίζονταν αυτά τα πράγματα την ώρα που έβλεπα τον Γληγόρη να διορθώνει με έπαυση το ένα και το άλλο πράγμα της βάρκας του, αλλά δεν άφησα να τα σκεφθώ κι' αυτά και άλλα, καθώς είδα την Άμερσα να περνά και να μου γνέφει.

—Τον κωμερό, είπε, περιμένει ακόμα να του φέρετε το πανί.

—Ποιό πανί, βρε Άμερσα;

—Κείνο που τουτάρα για να σε ψηφίσω.

Ήξερα πραγματικά πως η γυναίκα αυτή, με την όποιαν με συνέδεε κάποια κοιμητική, είχε αγωνιστή για την υποθημένη μου. Είχε κάνει άγρια προπαγάνδα, είχε αρραδιάσει χιλιάδες ψέμματα, πως θα μετέβαλλε το ψαρολιμάνο σε Πειραιά, αλλά όλα της την προσπαθία την έχάλωσε ο προεκλογικός μου λόγος, που έρχονταν σε μεγάλη αντίθεση με τις έλπίδες των ψαράδων και με τις τρομερές υποσχέσεις της Άμερσας... Έτσι έζησαν και με τις τρομερές στυγνές προς τον ανεξάντλητο σε ψέμματα αντίπαλο, που είχε φθάσει να υποσχέθη ότι θα έφραζε και πόρο ακόμα μαριμπονιών και λιθρινιών από την Ελλάδα, που κάθε μαριμπονί πεί και δια, για να πλουτίσει τη βάρκα του. Μόνον ο Γληγόρης, που ένα όνειρο είχε, το πανί, βρέθηκε να μην έφηραστη από τις υποσχέσεις του αντιπάλου και έφραζε το ψηφιδωτό του με ένα σταυρό στο όνομά μου.

Καθώς μου τα έξηγοσε όλα αυτά η τρομερή γυναίκα, έβλεπα τον καίμενο πόν Γληγόρη, που κοινοίσε το κεφάλι του σάν να σιμεφρονούσε, και μου χαμογελούσε με τρόπο που έλεγε:

—Εγ' εγχαριστώ για το πανί. Κίτταζε μόνο να είνε από πανί Άμερσα...

—Ας τον να περιμένει, είπε η Άμερσα. Τούχα πη, δώ και λίγο άρα, πως μόλις πάτε στην Αθήνα, θα του στείλετε το πανί και τον βιάσεις από τη χαρά του πως περιποιείται τη βάρκα του...

—Τί έβγαλες, τί έβγαλες; της είπα.

—Εδώσε χόρνα τώρα τον γελά ο ένας και ο άλλος—είπε—, περάει να τον γελάσω και μετς μια φορά;

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο σιδηρόδρομος μεταξύ Κρονονόδης και Ουαρεντάνου, που περιεργότερος του κόσμου, κατά το το: "Οτι σιδηρείται έπάνω στο πάγο και λειτουργεί μονάχα τον χειμώνα. Η έπιτυχία του έπαιξε και σ' άλλους έπιχειρηματίες το σιδηρόδρομο της κατασκευής παρκα χερμερινού σιδηρόδρομου, μεταξύ των δύο έμπορικόν κέντρων Λιμνένσου και Αλκατερινούσλάνης, τα οποία συνδέονται το καλοκαίρι τον άποπλοκόκο.

Πρό καιρού, ένας Άμερικανός έπιστήμων έδημοσίευσε μια μελέτη στην όποια ισχυρίζεται ότι το βοήθησαν το χρώμα είνε το πιο άρκετο μέσο στη θάλασσα. Άλλος έπιστήμων Γάλλος, βεβαιώνει μερα ότι άναπόδως ένα πιο χρωματισμένο βαθύ κίτρινο, καίτοι άδύατο μέσα στη θάλασσα και από μικράς άποστάσεως άσπρη.

Πολλές φορές οι άντρες έκατελούν μερικές γυναίκες έρημο πολύ καλύτερα από τις γυναίκες. Οι Άποινες, έξερτα, στο πλάι καλτσών και φαγγελών είνε οι παρταίοι στον κόσμο και υνόν η έσοδός χωρικός μπορούν να συγκριθούν μαζί τους.

Άπεδείχθη ήδη όριστικώς, ότι τα μικρήκα έχουν άσφαλισμένο τρόπο συνεννόσεως μεταξύ των. Από τα περιόδια του Γάλλου Λανδουά και του Άγγλου Λούκισον έξακριβώθηκε ότι η σιμωπή αυτή γίνεται δι' ήχων, τους όποιους παρόντων και τους άποινες ανθρώπινο αυτό άδυνατεί να άντιληφθή. Έχει έρευνήσει μάλλον σχετικά όργανα, το όποιο καλώς τους ήχους αυτούς, οι όποιοι ποικιλύτατοι και περιεργότατοι, άρετα από τους.

Οι έξ μεγαλείτεροι άδύατες του κόσμου είνε ως έξης: Ο Κοκινό 103 χαρμιά, Άσπρη της Βραζιλίας 125, ο Άντιόπας της Γαλλίας 133, ο Άστριανός Κίτσος 139, ο Λόφ 195 και ο Ραγιάς του Βόρνεο 367.

Η έτήσια κατανάλωση κρέατος άποίσε στην Άμερική 267 λίτρες και Άποιν, στη Γαλλία 118, στη Γαλλία 77, στη Γερμανία 64, Άστρία 61, στη Ρωσία 59 και στην Ιταλία 55.

Η διάσημος άοιδός Άλμανι άμολόγησε ποτε ότι καθ' όλο το όσον έπιτυχές στάδιο του ούδέποτε βρέθηκε ένόπιον άκροατηρίου χωρίς καταληφθή από ένα άκαταάνητο νεύρο του.

Τόσο είχε συνηθίσει στο ψαρολιμάνο τρώει, ώστε το προετοιμάσε η ίδια για να έξησει μ' αυτό με άρα άρρήτερα.

Ακόμα κι' όταν άπεχώρησε από τη σπηλιά και η φρονή της διατηρούσε πάντοτε την ίδια ποτε ότι καθ' όλο το όσον έπιτυχές στάδιο του ούδέποτε βρέθηκε ένόπιον άκροατηρίου χωρίς καταληφθή από ένα άκαταάνητο νεύρο του.

Τόσο είχε συνηθίσει στο ψαρολιμάνο τρώει, ώστε το προετοιμάσε η ίδια για να έξησει μ' αυτό με άρα άρρήτερα.

Ακόμα κι' όταν άπεχώρησε από τη σπηλιά και η φρονή της διατηρούσε πάντοτε την ίδια ποτε ότι καθ' όλο το όσον έπιτυχές στάδιο του ούδέποτε βρέθηκε ένόπιον άκροατηρίου χωρίς καταληφθή από ένα άκαταάνητο νεύρο του.

Τόσο είχε συνηθίσει στο ψαρολιμάνο τρώει, ώστε το προετοιμάσε η ίδια για να έξησει μ' αυτό με άρα άρρήτερα.

Ακόμα κι' όταν άπεχώρησε από τη σπηλιά και η φρονή της διατηρούσε πάντοτε την ίδια ποτε ότι καθ' όλο το όσον έπιτυχές στάδιο του ούδέποτε βρέθηκε ένόπιον άκροατηρίου χωρίς καταληφθή από ένα άκαταάνητο νεύρο του.

Τόσο είχε συνηθίσει στο ψαρολιμάνο τρώει, ώστε το προετοιμάσε η ίδια για να έξησει μ' αυτό με άρα άρρήτερα.

Ακόμα κι' όταν άπεχώρησε από τη σπηλιά και η φρονή της διατηρούσε πάντοτε την ίδια ποτε ότι καθ' όλο το όσον έπιτυχές στάδιο του ούδέποτε βρέθηκε ένόπιον άκροατηρίου χωρίς καταληφθή από ένα άκαταάνητο νεύρο του.

Τόσο είχε συνηθίσει στο ψαρολιμάνο τρώει, ώστε το προετοιμάσε η ίδια για να έξησει μ' αυτό με άρα άρρήτερα.

Ακόμα κι' όταν άπεχώρησε από τη σπηλιά και η φρονή της διατηρούσε πάντοτε την ίδια ποτε ότι καθ' όλο το όσον έπιτυχές στάδιο του ούδέποτε βρέθηκε ένόπιον άκροατηρίου χωρίς καταληφθή από ένα άκαταάνητο νεύρο του.

Τόσο είχε συνηθίσει στο ψαρολιμάνο τρώει, ώστε το προετοιμάσε η ίδια για να έξησει μ' αυτό με άρα άρρήτερα.

Ακόμα κι' όταν άπεχώρησε από τη σπηλιά και η φρονή της διατηρούσε πάντοτε την ίδια ποτε ότι καθ' όλο το όσον έπιτυχές στάδιο του ούδέποτε βρέθηκε ένόπιον άκροατηρίου χωρίς καταληφθή από ένα άκαταάνητο νεύρο του.

Τόσο είχε συνηθίσει στο ψαρολιμάνο τρώει, ώστε το προετοιμάσε η ίδια για να έξησει μ' αυτό με άρα άρρήτερα.

Ακόμα κι' όταν άπεχώρησε από τη σπηλιά και η φρονή της διατηρούσε πάντοτε την ίδια ποτε ότι καθ' όλο το όσον έπιτυχές στάδιο του ούδέποτε βρέθηκε ένόπιον άκροατηρίου χωρίς καταληφθή από ένα άκαταάνητο νεύρο του.

Τόσο είχε συνηθίσει στο ψαρολιμάνο τρώει, ώστε το προετοιμάσε η ίδια για να έξησει μ' αυτό με άρα άρρήτερα.

Ακόμα κι' όταν άπεχώρησε από τη σπηλιά και η φρονή της διατηρούσε πάντοτε την ίδια ποτε ότι καθ' όλο το όσον έπιτυχές στάδιο του ούδέποτε βρέθηκε ένόπιον άκροατηρίου χωρίς καταληφθή από ένα άκαταάνητο νεύρο του.

Τόσο είχε συνηθίσει στο ψαρολιμάνο τρώει, ώστε το προετοιμάσε η ίδια για να έξησει μ' αυτό με άρα άρρήτερα.

Ακόμα κι' όταν άπεχώρησε από τη σπηλιά και η φρονή της διατηρούσε πάντοτε την ίδια ποτε ότι καθ' όλο το όσον έπιτυχές στάδιο του ούδέποτε βρέθηκε ένόπιον άκροατηρίου χωρίς καταληφθή από ένα άκαταάνητο νεύρο του.

Τόσο είχε συνηθίσει στο ψαρολιμάνο τρώει, ώστε το προετοιμάσε η ίδια για να έξησει μ' αυτό με άρα άρρήτερα.

Ακόμα κι' όταν άπεχώρησε από τη σπηλιά και η φρονή της διατηρούσε πάντοτε την ίδια ποτε ότι καθ' όλο το όσον έπιτυχές στάδιο του ούδέποτε βρέθηκε ένόπιον άκροατηρίου χωρίς καταληφθή από ένα άκαταάνητο νεύρο του.

Τόσο είχε συνηθίσει στο ψαρολιμάνο τρώει, ώστε το προετοιμάσε η ίδια για να έξησει μ' αυτό με άρα άρρήτερα.

Ακόμα κι' όταν άπεχώρησε από τη σπηλιά και η φρονή της διατηρούσε πάντοτε την ίδια ποτε ότι καθ' όλο το όσον έπιτυχές στάδιο του ούδέποτε βρέθηκε ένόπιον άκροατηρίου χωρίς καταληφθή από ένα άκαταάνητο νεύρο του.

Τόσο είχε συνηθίσει στο ψαρολιμάνο τρώει, ώστε το προετοιμάσε η ίδια για να έξησει μ' αυτό με άρα άρρήτερα.

Ακόμα κι' όταν άπεχώρησε από τη σπηλιά και η φρονή της διατηρούσε πάντοτε την ίδια ποτε ότι καθ' όλο το όσον έπιτυχές στάδιο του ούδέποτε βρέθηκε ένόπιον άκροατηρίου χωρίς καταληφθή από ένα άκαταάνητο νεύρο του.

Τόσο είχε συνηθίσει στο ψαρολιμάνο τρώει, ώστε το προετοιμάσε η ίδια για να έξησει μ' αυτό με άρα άρρήτερα.

Ακόμα κι' όταν άπεχώρησε από τη σπηλιά και η φρονή της διατηρούσε πάντοτε την ίδια ποτε ότι καθ' όλο το όσον έπιτυχές στάδιο του ούδέποτε βρέθηκε ένόπιον άκροατηρίου χωρίς καταληφθή από ένα άκαταάνητο νεύρο του.

Τόσο είχε συνηθίσει στο ψαρολιμάνο τρώει, ώστε το προετοιμάσε η ίδια για να έξησει μ' αυτό με άρα άρρήτερα.

Ακόμα κι' όταν άπεχώρησε από τη σπηλιά και η φρονή της διατηρούσε πάντοτε την ίδια ποτε ότι καθ' όλο το όσον έπιτυχές στάδιο του ούδέποτε βρέθηκε ένόπιον άκροατηρίου χωρίς καταληφθή από ένα άκαταάνητο νεύρο του.

Τόσο είχε συνηθίσει στο ψαρολιμάνο τρώει, ώστε το προετοιμάσε η ίδια για να έξησει μ' αυτό με άρα άρρήτερα.

Ακόμα κι' όταν άπεχώρησε από τη σπηλιά και η φρονή της διατηρούσε πάντοτε την ίδια ποτε ότι καθ' όλο το όσον έπιτυχές στάδιο του ούδέποτε βρέθηκε ένόπιον άκροατηρίου χωρίς καταληφθή από ένα άκαταάνητο νεύρο του.

Τόσο είχε συνηθίσει στο ψαρολιμάνο τρώει, ώστε το προετοιμάσε η ίδια για να έξησει μ' αυτό με άρα άρρήτερα.

Ακόμα κι' όταν άπεχώρησε από τη σπηλιά και η φρονή της διατηρούσε πάντοτε την ίδια ποτε ότι καθ' όλο το όσον έπιτυχές στάδιο του ούδέποτε βρέθηκε ένόπιον άκροατηρίου χωρίς καταληφθή από ένα άκαταάνητο νεύρο του.

Τόσο είχε συνηθίσει στο ψαρολιμάνο τρώει, ώστε το προετοιμάσε η ίδια για να έξησει μ' αυτό με άρα άρρήτερα.

Ακόμα κι' όταν άπεχώρησε από τη σπηλιά και η φρονή της διατηρούσε πάντοτε την ίδια ποτε ότι καθ' όλο το όσον έπιτυχές στάδιο του ούδέποτε βρέθηκε ένόπιον άκροατηρίου χωρίς καταληφθή από ένα άκαταάνητο νεύρο του.

Τόσο είχε συνηθίσει στο ψαρολιμάνο τρώει, ώστε το προετοιμάσε η ίδια για να έξησει μ' αυτό με άρα άρρήτερα.

Ακόμα κι' όταν άπεχώρησε από τη σπηλιά και η φρονή της διατηρούσε πάντοτε την ίδια ποτε ότι καθ' όλο το όσον έπιτυχές στάδιο του ούδέποτε βρέθηκε ένόπιον άκροατηρίου χωρίς καταληφθή από ένα άκαταάνητο νεύρο του.

Τόσο είχε συνηθίσει στο ψαρολιμάνο τρώει, ώστε το προετοιμάσε η ίδια για να έξησει μ' αυτό με άρα άρρήτερα.

Ακόμα κι' όταν άπεχώρησε από τη σπηλιά και η φρονή της διατηρούσε πάντοτε την ίδια ποτε ότι καθ' όλο το όσον έπιτυχές στάδιο του ούδέποτε βρέθηκε ένόπιον άκροατηρίου χωρίς καταληφθή από ένα άκαταάνητο νεύρο του.

Τόσο είχε συνηθίσει στο ψαρολιμάνο τρώει, ώστε το προετοιμάσε η ίδια για να έξησει μ' αυτό με άρα άρρήτερα.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΕΙΔΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Δ. Δ.

Ήρθε κομμοστασία, κατατομή έλληνική, δίδει έντύπωσι θεάς Άρτεμιδος. Έκαστη στην φυσιογνωμία της, και παρ' όλο που είνε ύψηλή, η σιμωτή της έχει χαρά. Το φρογιστικό της όρασιότητός της είνε μια βελανδύα και έλαιοπικία μάτα, τα όποια φανερόνουν ευγένεια και καλότητα. Διακοσμητική και όραία η έμφανισή της, καλίστητο και σιμωτή το πτόσιό της, και η προτιμής της το μαύρο χρώμα, το όποιο άναδεικνύει τον ήτο της Κιρκασιανής όμορφιάς της. Την χαρμυγίζει σιμωπληκτής, η όποια όφειλεται εις το ότι δεν σιμωτεί εις την ήποθηξιν του σιμωπληκτού.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Το κωριότερον κοσμικόν γεγονός της έποχής είνε η όραιότατη σιμωπληκτής της σιμωπληκτικής Κιρκασίας στην περιόριση βεράντα της Λαζης Ψυχού, έπ' εικαρία του διακοσμητικού κομμοπληκτού ατομισμού.

Σάνια έπαρτηρήθη τόση όμοιότητα σε κομμωτικές τύπους, και σε κομμωτικές σιμωπληκτικές. Τοιούτ' άνα παρτατό κατά πικνότητα γράφει στην παρτασία και στο άραχο της Λαζης.

Σιμωπληκτικός έπιδείξιμος διευθίνοντας ατομισμού και του ατομισμού φρά. Η ταχική της ήμερας και σις δύο άνωτέρω περιόριση ήτο η κωριότατη δις Αίλη Άντ. Σταθάτου, η όποια έμφανισθή με μια έλλαση άφρογυ γαμψής, με χρώμα καφέ-γκρενέ, φέρονσα όραμα, καπέλο, γάντια και ένα έξαισιο «Μπουλ» σε τόνους γαμψής και καφέ, που άληθινά σιμωπληκτικό τον διακοσμητικό των παρταρτωμένων με τη σιμωπληκτική και λυγρότητα της σιμωπληκτικής της και την κωριότατη φυσιογνωμία της.

Τουλάχιστον έμωρε, κίτρινα, άσπρα, μαύρα, η κ. Σερμωπληκτική και Ζαλιώστα, η δις Μίσε Σκουέ, η κ. Μαλιώδη, η κ. Σιμωπληκτική και Αρσίου, η δις Ιωάννου—γροατηρικτικής κομμοπληκτικής.

Αι τουλάχιστον άσπρες η κ. Άνδριόπη, η κ. Σικανωπληκτική, η κ. Μαλιώστα και Άρμωπληκτική. Έπιδες με άπορη κωριότατη η κ. Άννα Πάντου, η κ. Ισέν Σκένδε, η κ. Γ. Δοροπληκτική.

Με πικνότητα, φέρο-σιν κομμοπληκτική τουλάχιστον η κ. Δοροπληκτική, η δις Έμπερσόν, η δις Αίτσα, η δις Άντα, σιμωπληκτική διακοσμητική με ψάθα παναμά, διακοσμητική πικνότητα και γρο-γκρενέ μαγιν.

Οίοντα ήσαν με μετς φροσμία, αλλά και μερκα εις τον κομμοπληκτικό, όπως η κ. Ντερεπληκτική, και κωριότατη καπέλο σιμωπληκτικό, η κ. Π. Καραπληκτική, η κ. Ναντίτα, η δις Ζερμωπληκτική, έπιτυχώς σιμωπληκτική με πικνότητα καπέλλιν και πικνότητα ζώνη.

Με φροσμία άνθρωπινος έφρασε τουλάχιστον αι δις Αίλη Μαλιώστα, Σοφία Μάτσα, Ζαννέτι Λαζου, Λόρα Στάιν, Έμπερσόν, Ταμτακοπού, Κιρκασί, Αίλιαν Μωζα, Έλση Μωζα.

Αι νέα έμφανισεις στους κομμωτικούς πικνους η σιμωπληκτική νεαρότατη δις Ζίλτα Νορξέ, την όποια χαρακτήριζε πικνότητα όμορφα.

Από τις όραιότερες, η κ. Άσπασια Μπόσπληκτική, η κ. Καρμύλη με φροσμία μαύρο άνθρωπινό με άλητη έπιπρεει καταπληκτική αύξησι του βάρους και των δυνάμεων εις την άλητη.

Έμωπληκτική όραιότατη η κ. Νέλλα Μάτσα με πικνότητα φροσμία.

Χομμοπληκτική γέμια την παρταρτωμένη Παρταρτωμένη δις την Λαζην Έκωπληκτική.

Άραχος κόσμος, τουλάχιστον φροσμία, άνθρωπινό με πικνότητα φροσμία.

Μετς των παρταρτωμένων: Προσθεπής Άρμωπληκτική και η κ. Ράμωπληκτική, προσθεπής Σερμωπληκτική, η κ. Ντεμωπληκτική, ύποπληκτική Γροατηκτική και η κ. Σιμωπληκτική, γροατηκτική Άρμωπληκτική και η κ. Μαννίτη—ένα έμωπληκτικό φροσμία—η κ. και η.

Έμωπληκτική, η κ. και η. Σταθάτου, η κ. και η. Ζαλιώ, η κ. και η. Μαλιώδη, η κ. και η. Ζαλιώστα.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύτως ίκανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα έξελια, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και όλόκληρες βιβλιοθήκες. Πλεχτό φόρεμα για κομμοπληκτική, γαρνιέρομένο με πλεχτά πόν-πόν.

Γράφει: Μπουκίτο, Λένα 7, Αθήνας.

Γράφει: Μπουκίτο, Λένα 7, Αθήνας.

Γράφει: Μπουκίτο, Λένα 7, Αθήνας.

Γράφει: Μπουκίτο, Λένα 7, Αθήνας.

Γράφει: Μπουκίτο, Λένα 7, Αθήνας.

Γράφει: Μπουκίτο, Λένα 7, Αθήνας.

Γράφει: Μπουκίτο, Λένα 7, Αθήνας.

Γράφει: Μπουκίτο, Λένα 7, Αθήνας.

Γράφει: Μπουκίτο, Λένα 7, Αθήνας.

Γράφει: Μπουκίτο, Λένα 7, Αθήνας.

Γράφει: Μπουκίτο, Λένα 7, Αθήνας.

Γράφει: Μπουκίτο, Λένα 7, Αθήνας.

Γράφει: Μπουκίτο, Λένα 7, Αθήνας.

Γράφει: Μπουκίτο, Λένα 7, Αθήνας.

Γράφει: Μπουκίτο, Λένα 7, Αθήνας.

Γράφει: Μπουκίτο, Λένα 7, Αθήνας.

Γράφει: Μπουκίτο, Λένα 7, Αθήνας.

Γράφει: Μπουκίτο, Λένα 7, Αθήνας.

Γράφει: Μπουκίτο, Λένα 7, Αθήνας.

Γράφει: Μπουκίτο, Λένα 7, Αθήνας.

Γράφει: Μπουκίτο, Λένα 7, Αθήνας.

Γράφει: Μπουκίτο, Λένα 7, Αθήνας.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΗΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Extra—F—, Ένταθα.—Άποταθήτε σε ειδικό δερματολόγο. Πάντως η έμφανισεις χυνοπιδό είνε καλό σημείο, φαίνεται ότι θα ξαναβούν και μαλλιά.

Έρωτευμένη η. Πάτρως.—Ν' άλείρετε κάθε βράδυ το πρόσωπό σας με έση ποσότητα γάλατος φροσμία, άνθρωπινό και χυμώ άφρογυ με την βοήθεια λίγου βάμβακος. Άφίνετε το πρόσωπό σας να στεγνώσει και το πρωί το ξεπλένετε με χυμώ νερό.

Έτσι το πρόσωπό σας θα μένη φροσμία και άνθρωπινό όλη την ήμερα.

Νεράϊδα η. Κωνσταντινούπολη.—Έφρασε θα είνε της μόδας τα τετράγωνα ντεκολτέ, τόσο σε άπογεμπίνα, όσο και σε βραδινά φροσμία, θα γαρνίζονται με όλόγυρα με μικρά δολάν, με δαντέλα, με πικνότητα, με νερό, και με λουλουδάκια καμωμένα από μωπληκτική.

Οι μωπληκτικές από φρεο θα σιμωπληκτική και πάλι πάλι, καθώς κι' οι μωπληκτικές από σιμωπληκτικό τομά.

Τ' άπορταμια φροσμία, καθώς και τα γροσμία, τα μετς και τα μετς, θα φρεοπληκτική μέρα τέλους της σιμωπληκτικής. Θα είνε άραχ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΤΗΣ “ΚΑΚΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ,”

50115.

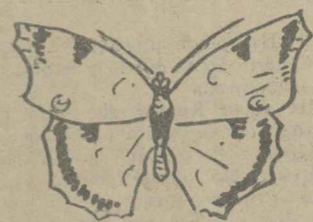

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ. Όσες βαφονται

ἔχει κρατήσει τὴν υπόσχεσί της: Αὐτὴ τὸν ἐβοήθησε
ἀδυστή. Μὰ — ἀλλοίμονο! — μέ θυσία τῆς ζωῆς της...

...εἶχε ζητήσῃ τὴν ὑπόσχεσίν της· Αὐτὴ τὸν ἐβοήθησε
...Μὰ — ἀλλοίμονο! — μὲ θυσιὰ τῆς ζωῆς της...

ΣΤΑΙΜ. ΣΤΑΙΜ. "Οσες βάρφονται...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΛ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Τέλος, όταν δύο βρέθηκαν στη βράση, ο στρατηγός ρώτησε τον αλλόχρη:

—Μά τί λέγατε από όλην, αγαπητέ μου κόρη; Μου φέρετε σταφύλια;
—Ναι, είπε η Νατάσα που φαινόταν πολύ τρομαγμένη. Και αυτό που μάς είπε ο κύριος αλλόχρης δεν είναι καθόλου ευθύμιον... 'Ο γιος του Ντουσέ, του κηπουρού της αυλής, δηλητηριάστηκε γιατί έφαγε από τα ίδια σταφύλια που ο κύριος κύριος μάς έφερε, καθώς φαίνεται, χτες έδω...

—Μά που είναι αυτά τα σταφύλια; Ποι έινε; Έγώ δεν τα είδα καθόλου... φώναξε η Ματρίνα. Σας είδα χτες, κύριε κόρη, κάτω στον κήπο, μά φήγατε σχεδόν άμειως, πράγμα που με ξάναρσε άρκετά... Πρέπει να διαφωτισούμε αυτή την ιστορία...

—Ναι, πρέπει να τη διαφωτισούμε... Πρέπει να μάθουμε τι έγιναν αυτά τα σταφύλια...

—Βέβαια, είπε ο Ρουлтаμπλ, μπορούν να προκαλέσουν κανένα δυστυχία...

—Αν δεν προκαλέσαν κιάλας, τραυίσει ο αλλόχρης...

—Μά, επείλους, ρώτησε ο στρατηγός, σε ποιόν τα δώσατε;
—Τα είχα φέρε μέσα σ' ένα κουτί από άσπρο χαρτόνι... Ένα κουτί που βάρκα στο σπίτι του Ντουσέ. Την πρώτη φορά που ήρθα έδω, δεν σ' είχα βάρκα... Είχατε βγή περίκατο... Σ' λίγο ξαναγύρισα πάλι κι είχαθα ότι ο στρατηγός είχε ανέει στο δωμάτιό του να πλαγιάσει...

—Ήσαν πολύ βιαστικοί γιατί ήθελα να προφύσω το τρώει για την Πετροβίτσα... Έπειδή λοιπόν συνάντησα κάτω στον κήπο τον Μιχάλη Νικολάγιεβιτς και το Βόρι 'Αλεξάνδροβιτς, ανέβασα σ' αυτούς την παραγγελία μου... Άφρησα το κουτί κοντά τους, πλάνω στο μικρό τραπέζι του κήπου, και τους παρακάλεσα να μη λημονήσουν να σ' ας πουνε ότι έφρασε να πλύνετε τα σταφύλια...

—Μά είναι άπιστευτο! Μά είναι τρομερό! φώναξε η Ματρίνα. Τι έγιναν λοιπόν αυτά τα σταφύλια; Πρέπει να το μάθουμε...

—Ναι, πρέπει να το μάθουμε! είπε κι ο Ρουлтаμπλ.

—Πρέπει να ρωτήσουμε το Βόρι και το Μιχάλη; πρόθεσε η Νατάσα. Θεέ μου! Θα έφαγαν ίσως απ' αυτά τα σταφύλια! Είπε ίσως άρρωστος...

—Νά τους! είπε ο στρατηγός.

—Όλοι άμειως στράφηκαν προς την πόρτα. 'Ο Μιχάλης κι' ο Βόρις έπιαναν εκείνη τη στιγμή μέσα.

—'Ο Ρουлтаμπλ, ο άσπιος είχε τραβήξει σε μία σκοτεινή γωνιά κάτω απ' τη σκάλα, δεν έκανε το παραμικρό από την έκταρα των δύο αυτών προσώπων που τον παρουσιάζονταν σαν δύο αντίμαχα προς λίαν. Οι δύο άξιωματικοί φαινότουσαν γελαστοί παρά πολύ γελαστοί ίσως...

—Μιχάλη! Βόρι! Έλάτε έδω!... φώναξε ο στρατηγός. Τι κάνατε τα σταφύλια που έφερε ο κύριος αλλόχρης;

—Ακούγοντας την ξαρκική αυτή ερώτηση, οι δύο ίπασπιστάι, αλληλοκινιόταναν και φάνηκαν για μία στιγμή σαν να μην καταλάβαιναν τί τους έλεγαν. Έπειτα θυμήθηκαν ξαρκικά κι' απάντησαν με πολύ φρεσκό τόνο ότι είχαν άρρησει τα σταφύλια στο τραπέζι του κήπου κι' ότι δεν είχαν ενδιαφερθή καθόλου γι' αυτά...

—Λημονήσατε λοιπόν τη σύστασί μου; παρατήρησε με αίστηρό τόνο ο κύριος Κάλταφ.

—Ποιά σύστασί σας; ρώτησε ο Βόρις. 'Α! ναι... μάς συστήσατε να πούμε να πλύνουν καλά τα σταφύλια...

—Ξέρετε τί συνέβη στο σπίτι του κηπουρού Ντουσέ μ' αυτά τα σταφύλια, έξακολούθησε στον ίδιο αίστηρό τόνο ο αλλόχρης. 'Ο αεγαλείτερος γιος του πέθανε δηλητηριασμένος. Καταλαβαίνετε λοιπόν τώρα γιατί επιμένουμε να μάθουμε τί άπόγιναν τα σταφύλια μου...

—Μά θα τα ξαναφάτε κανείς ύπηρέτης κάτω στο τραπέζι του κήπου! είπε ο Μιχάλης.

—Δεν βρέθηκε τίποτε άπολύτως! βροντοφώνησε η Ματρίνα, που κι' αυτή δεν έκανε ούτε μία κίνηση από την έκταρα των δύο άξιωματικών. Μά, τελειοπατών, γιατί φήγατε χτες το βράδυ χωρίς να μάς κατετήσατε, χωρίς να φήγατε να μάς δήτε, χωρίς να ενδιαφερθήτε να μάθετε αν ο στρατηγός σ' ήθελε τίποτε;

—Κύρια, απάντησε ο Μιχάλης ψυχρά, στρατιωτικά, σαν ν' απαντούσε στο στρατηγό τον ίδιο, σ' άπαιε χίλιες συνώνιμες γι' αυτό. Πρέπει να σ' άκάνουμε μία έξιμολόγησι, κι' είμαι βέβαιος ότι ο στρατηγός θα με συγχωρήσει. 'Ο Βόρις κι' εγώ, κατά τη διάκριση των περιστάσεων, φιλονεικήσαμε. 'Η φιλονεικία μάς αυτή άγορεύσε πολύ, όταν φτάσαμε έδω και συζητούσαμε με ποιό τρόπο να την κανονίσουμε πιο γρήγορα, όταν ο κύριος αλλόχρης μπήκε μέσα στον κήπο. Γι' αυτό άκούσαμε άρρηκμένα όσα μάς είπε και του ήρταμε συνώνιμη γι' αυτό. Μόλις δε έφυγε, έμεις βιαστήκαμε να φύγουμε από δω για να κανονίσουμε τη διαφορά μάς με τα άλλα στο χέρι...

Ο γνωστός ήθοποιός του κινηματογράφου Ρολάν Τουαίν στο ρόλο του Ρουлтаμπλ.

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

—Χωρίς να πητε σε μένα τίποτε! τον διέκοψε ο στρατηγός. Αυτό δεν θα σ' ας το συζητάσω ποτέ...

—Μία μονομαχία σας σε τέτοια στιγμή, που η ζωή του στρατηγού απειλείται, είναι το ίδιο σαν να χιμίσωτε μπροστά στον έλθο! φώναξε η Ματρίνα. Είπε προδοσία...

—Κύρια, είπε τότε ο Βόρις, δεν μονομαζήσαμε. Κάποιος μάς έπιδεξε το λάθος μας, και ζήτησα συνώνιμη από τον Μιχάλη Νικολάγιεβιτς, ο οποίος τη δέχτηκε μεγαλόθυμα... Δεν είν' έτσι, Μιχάλη...

—Και πούδς είν' αυτός που σ' άπείδειξε το λάθος σας; ρώτησε ο στρατηγός.

—'Η δεσποινίς Νατάσα.

—Μιχάλε, Νατάσα! φώναξε ο στρατηγός. Έλα να με φήγης κόρη μου!

Κι' ο στρατηγός έσφιξε με διάκριση την κόρη του άπάνω στο κλαί στήθος του.

—Ελάτε ό! δεν θα ξαναφιλονεικήσετε πιά! φώναξε στους ίπασπιστάς του πάνω απ' τον άμο της κόρης του.

—Σας το ύποχρημέθα, στρατηγέ! του άπάντησε ο Βόρις. 'Η μου σ' άντηκε.

—'Η δική μου ζωή είναι πολύ καλά τώρα... Προσπαθήστε να έλθτε όλοι καλά... Πέρασα μία νύχτα περίφημη, κύριοι!... Κοιμήθηκα έρκα...

—Ποτέ μου δεν κοιμήθηκα τόσο καλά...

—Είπε αλλήλως! είπε άργά η Ματρίνα. 'Ο στρατηγός δεν χιμίσωται πιά ναρκωτικό!... Άπαιε δεν το άγγιξε καθόλου και κοιμήθηκε σαν παιδί...

—Και το πόδι μου πάει περίφημα!

—Πάντως είνε περίεργο πώς έξαφανίστηκαν αυτά τα σταφύλια μονομιάς; ο αλλόχρης, άκολουθώντας την ίδια νη ιδέα του.

—Εμολά! φώναξε η Ματρίνα.

—Άμειως ο έπιστάτης παρουσιάστηκε.

—Χτες το βράδυ, του είπε η Ματρίνα, έπαι αυτοί οι κύριοι έφτασαν απ' το σπίτι, δεν φήγατε ένα άσπρο κουτί άπάνω στο τραπέζι του κήπου;

—Όχι, κυρία.

—Και οι ύπηρέτες; Μήπως κανένας απ' αυτούς είνε άρρωστος;... Όχι;... Πήγαυε να μάθω...

—'Ο 'Εμολά! βγήκε έξω και σε λίγο ξαναήρθε λέγοντας:

—Δεν είνε κανείς άρρωστος.

—Ενώ ο αλλόχρης, ο στρατηγός κι' η Ματρίνα Πέτροβνα αλληλοκινιότανον επαναλαμβάνοντας γολικά: «Δεν ύπάρχουν άσθενείς!... Αυτό έπεί περίεργο!...» ο Ρουлтаμπλ προχώρησε κι' έδωσε τη μόνη λογική εξήγησι. Μά την εξήγησι αυτή τη δώσατε για τους άλλους, γιατί ο ίδιος δεν την άστεινε.

—Μά, στρατηγέ, είπε, αυτό δεν είνε καμία παράδοξο. Τα σταφύλια θα τα έφαγε και θα τα έφαγε κάποιος λαίμαργος ύπηρέτης... Το ότι δεν έφαγε τίποτε τρώγοντάς τα, σημαίνει ότι στά στο φύλλα που έφερε ο κύριος αλλόχρης δεν είχε πέσει, κατά τύχη, ποτέ Μισογνόν... Αυτό είν' έδω...

—Αυτός ο μικρός έχει όληρη! φώναξε ο αλλόχρης καταγυμμένος.

—Έχει πάντοτε όληρη αυτός ο μικρός! έπρόθεσε η Ματρίνα σ' όλην την, σαν να είχε γεννήσει αυτή το Ρουлтаμπλ.

Μά αυτός ο μικρός, έποκρελούμενος της άρίξεως του Θανάτη Γεωργεβιτς και του 'Ιβάν Πετροβιτς, έγκατέλειψε τη βίλλα, στράφας μέσα στην ποίη του το μικρό φυλλάδιο με το δηλητήριο. Κι' όδς είχε προχωρήσει καμμία διακοσμία μέτρα και διενθιόταν πρς τις γέφυρες που έφρασε να διασχίση για να ξαναγύριση στην πόλη.

Τον έφτασε λαχνασμένος ένας απ' τους ύπηρέτες της βίλλας, ο οποίος του έδωσε ένα γράμμα που είχε ρθί με το ταχυδρομείο. 'Ο γραμμάς χαρακτήρη της επαγγελίας του ήταν έντελός άρρωστος. 'Ο Ρουлтаμπλ έδωσε το φάκελλο και διάβασε τα έξης:

«Παρακάλεσι στον κ. 'Ιωσήφ Ρουлтаμπλ να πάρη ν' ασχοληται με πράγματα που δεν τον ενδιαφέρουν. Αυτή η δυνετή είσποιήσις θα είνε και η τελευταία.

Η ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ»

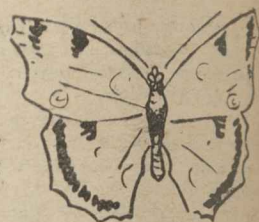
—'Ο! 'Ο! Έκανε ο Ρουлтаμπλ, χιωνοντας το γράμμα στην πλάτη του. Εύτυχός που τελείωσα και δεν έχω ν' άσχοληθώ πιά με τίποτα. Τώρα είνε η σειρά του Κουτρίαν... Πάμε λοιπόν στον Κουτρίαν...

—Εκείνη την ήμερα, ο Ρουлтаμπλ σημείωσε στο καρέ του τα έξης:

«'Η Νατάσα ρώτησε τον πατέρα της: «Πέρασεσ λοιπόν, πατέρα, καλά τη νύχτα σου; ΠΗΡΕΣ ΤΟ ΝΑΡΚΩΤΙΚΟ ΣΟΥ;...»

ΣΤΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

«Έπειτα από λίγη ώρα, ο Ρουлтаμπλ έπιανει στο γραφείο του άπ'...

κρησ της άστυνομίας Κουτρίαν.

—'Ο τελευταίος έβλεπε καλά την πόρτα, τον έβαλε να καθήση κι' έπειτα, άφου καθήσε κι' ο ίδιος, του είπε:

—Έδω μπορούμε να κοινοεντίσουμε, χωρίς να μάς ένοχλήση κανείς. Σας άκούω λοιπόν...

—Κύριε, είπε ο Ρουлтаμπλ, έχομαι να σ' άκάνω τον άπολογισμό της άποστολής μου και να την αναθέσω πιά όλόκληρη σε σ' άς. Σε σ' άπαιε τώρα να διαφωτίσετε όριστικά αυτή τη σκοτεινή ύπόθεσι, συλλαμβάνοντας τον ένοχο, τον άποιο δεν θέλω να μάθω. Αυτό άποια έδω!

—Σας πληροφορώ μόνο ότι την περασμένη νύχτα θέλησαν να δηλητηριάσουν το στρατηγό, ριχνοντας μέσα στο ναρκωτικό του έπισηρο άρσενικό, το άποιο βλέπετε μέσα σ' αυτό το φυλλάδιο. Το άρσενικό αυτό το άφάγαυαν πιθανότατα απ' τα σταφύλια που πήγε στο στρατηγό ο αλλόχρης κύριος Κάλταφ και τα άποια έξαφανίστηκαν χωρίς να ξέρη κανείς τί άπόγιναν...

—'Α! 'Α! Έκανε ο Κουτρίαν. 'Η ύπόθεσις αυτή είν' ο ί κ ο γ ε ν ε ι α κ ή... Σας το είχα πιά από την πρώτη φορά...

—'Η ύπόθεσις, του άπάντησε ο Ρουлтаμπλ, είνε λιγώτερο οικογενειακή απ' ό,τι φαντάζεστε, γιατί ο δολοφόνος μπαίνει μέσα στη βίλλα απ' έξω. Άντιθέτως προς ό,τι φαντάζεστε, δεν κατοικεί μέσα στη βίλλα.

—Και πώς λοιπόν μπαίνει; ρώτησε ο Κουτρίαν.

—Από το παραθύρο του μικρού σαλονιού που βλέπει στο Νέβα. Έπιε σ' άπ' αυτό το δωμάτιο... Κι' από κεί θα ξαναμπαί, να είνε σ' άπ' αυτό...

—Εκεί θα τον πιάσετε, αν ένεργήσετε με σύνεσι.

—Πώς ξέρετε ότι μπήκε πολλές φορές από κεί;

—Ξέρετε πόσο είνε το μικρό το παραθύρο απ' το μικρό δωμάτιο που φηναί από κάτω. Για ν' ανέβη ός εκεί χρησιμοποιεί ένα λίκκι, το άποιο ο σιδερένιος κύκλος έχουν λογίσει άρκετά απ' το βάρος του.

—Επίσης τα σημάδια του γάντιού που έμεινε στο πάτωμα και του άποιο πάντοτε απ' το παραθύρο, φανταί καθαρά στο έξινο κιλάκι του παραθύρου.

—Μά αυτό το παραθύρο είνε κλειστό, παρατήρησε ο Κουτρίαν.

—Τοι το άνοίγουν από μέσα.

—Πώς λοιπόν; Πώς;

—Δεν θέλω να ξέρω τίποτε γι' αυτό...

—Ε, τότε είνε η Νατάσα... 'Η μου βέβαιος ότι ύπάρχει μία έ- χ ι δ ν α μέσα στη βίλλα... Θα σ' άπ' αυτό που δεν τοιμάει πιά να γή απ' τη φουλά της, γιατί έμεινε πιά την επιβίωση κι' έμεινε πιά τα διαβήματα της δεν μάς ξαναίγει... Το ξέρω! Την είδα...

—Την τελευταία φορά που ήρκε μόνη έξω, πήγε στην Πάρι Ντερέβκα... Τι πήγε να κάη σ' αυτή τη βρομερή συνουσία, στο κέντρο των επαναστατών; Σας ρωτάω!... Μά ξαναγύρισε χωρίς να δη κανένα, χωρίς να χιμίσω καμμία πόρτα, γιατί άντιμέτωπος της την παρακολουθούσε. Δεν μπορεί πιά να τ' άδς έμεινε και γι' αυτό τους μάς έμεινε στο σπίτι της...

—Δεν είνε παρά ένας... πάντοτε ο ίδιος! είπε ο Ρουлтаμπλ...

—Πότε βέβαιος γι' αυτό...

—'Η έξέτασις των ίχνων στο παραθύρο και στο λίκκι δεν άρκα καμμία άμφιβολία σχετικώς...

—'Η άδύλτα!

—Κύριε Κουτρίαν, μου φαίνεται ότι η δεσποινίς Νατάσα σ' άπαιε πιά. Δεν ήρθα έδω να σ' άμίσω για τη δεσποινίδα Νατάσα, μά αυτός έπαιε πάντοτε να τον τοποθετήση εκεί, πράγμα που άλλωστε δεν του το άμφισβητούσε κανείς, γιατί δεν είνε πράγμα και φέλου εικάστω να περνάει κανείς όδς όλόκληρης τη νύχτα, πέρα από ένα τοίχο, σ' ένα έορικό χωράρι. Οι άλλοι προτιμούν να φιλάνε μέσα στη βίλλα, άπου είχαν άφθονο βότανο, ροσά της Κριμίας και μεξέδες... Άυτός ο πρώτος άνομάζεται Τούμαν.

—'Ο Τούμαν!... Άδύνατον!... Είνε ένας από τους καλύτερους ποίκους του Κιέβου... Μου τ' άπαιε ο Τζόνσονσκι, ο άρχιστής της 'Οκράνας...

—'Ο Ρουлтаμπλ έμόρφασε σ' άποστασία.

—Ναι!... Ναι!... Ναι!... πούχνασε ο Κουτρίαν. 'Ολοι σαρκαίζουν άμα άκούειν το όνομα του άρχηγού της 'Οκράνας...

Και σαρκαίνε από τη θέσι του. Μισούσε την πόρτα, έδωσε μία διαταγή οριστικά και ξαναγύρισε πίσω και καθήσε.

—Τώρα, είπε, θα μου διηγηθήτε με όλες της τις λεπτομέρειες την ιστορία του δηλητηρίου και των σταφυλιών του αλλόχρη. Σας άκούω.

—'Ο Ρουлтаμπλ του διηγήθηκε με κάθε άκρίβεια, μά χωρίς κανένα σχόλιο δικό του, όλα όσα ξέρετε.

(Ακολουθεί)

—'Ο Κουτρίαν έμεινε μία στιγμή σκεπτικός, ενώ ο Ρουлтаμπλ τον κάλεσε σ' άπαιε.

—Μά είνε άκαταπατήσιμοι οι μνηνιστάι σ' αυτή την ύπόθεσι; έπαιε ο Κουτρίαν. 'Όλα όσα μου είπατε με κάνουν να έπιμένο περισσότερο στην ιδέα μου ότι πρόκειται περί οικογενειακού δράματος...

—Καθώς οικογενειακό δράμα... Ξέρετε ότι, αν πεθάνη ο στρατηγός, η Νατάσα θα γίνη πτώλικη;...

—Ναι, είπε ο Κουτρίαν. Σας σημάδεψαν!... Προσέχετε!...

—Δεν έχω πιά να φοβηθώ τίποτε!... Δεν θ' άσχοληθώ πιά με τίποτε... Ναι, έχομε να κάνουμε μ' έναν επαναστάτη... μά επαναστάτη με το δ ι κ ο του τ ρ ο π ο... 'Ο τρόπος της ένεργείας του δεν μοιάζει καθόλου με των άλλων επαναστατών που η κεντρική επιτροπή τους άπείλει με μία βόμβα κι' οι άποιοι θυσιάζουν τη ζωή τους εκ των ποτέρων!

—'Ως που φηναί τον άπαιε που άνακαλούσατε;

—'Ως τη μικρή βίλλα Κριστόφορου.

—'Ο Κουτρίαν, άκούγοντας τα λόγια αυτά, άνατήρησε:

—Εκεί δηλαδή που κατοικεί ο Βόρις! φώναξε. Αάδολε!... Τώρα τα καταλαβαίνω όλα... 'Ο Βόρις!... Ένα άρρωστο υναλό άόμα... Κι' είν' άρρωστος με τη Νατάσα... Πάει δυπό παιγνίδι... Θέλει να ξαρκήν το στρατηγό με τους μνηνιστές για να πάρη κατόπιν τη μεγάλη προίκα της Νατάσας...

—Στη βίλλα Κριστόφρου, τον διέκοψε γαλήνια ο Ρουлтаμπλ, κατοικεί επίσης κι' ο Μιχάλης Κοροσάκωφ...

—Είνε ο πιο τίμιος, ο πιο σίγουρος στρατιώτης του Τσάρου...

—Δεν είνε ποτέ κανείς σίγουρος για τίποτε, αγαπητέ μου κύριε Κουτρίαν...

—'Α! Είμαι σίγουρος για έναν άνθρωπο σαν κι' αυτόν...

—Δεν είνε ποτέ κανείς σίγουρος για τους ανθρώπους, αγαπητέ μου κύριε Κουτρίαν...

—'Εν πάση περιπτώσει, έγώ είμαι σίγουρος για τους ανθρώπους που χρησιμοποιώ στη δουλειά μου.

—Δεν έχετε δικαιο...

—Τί θέλετε να πητε;

—Κάτι που θα σ' άπαιε βοηθήση στην επιχείρησι, την όποια θ' άναλάβετε, γιατί έλπικω ότι θα θελήσετε να πιάσετε το δολοφόνο. Γι' αυτό δεν σ' άπαιε το κούβω, χρειάζονται άνθρωποι με πατηρία, άνθρωποι τεταπεινωτοί... Μά πώς Θεού, υί στερητε μετάξυ των ποικότερων αυτών, των άν θ ρ ω π ο τ η ς ε ι δ ι κ η ς ε λ ε σ φ α λ ε ι α ς, ο ο πο ι ο ς ε π ε β λ ε π ε τ ο π α ρ α θ υ ρ ο, ε ν ω ο α λ λ ο ς σ α ρ κ α λ ω γ ε σ' α υ τ ο...

—Ε, έκανε ο Κουτρίαν, μη καταλαβαίνετε.

—Αάδολε! είπε ο Ρουлтаμπλ. Αυτές η αναβάσεις στο παραθύρο είχαν άρκεσι από τον καιρό που οι άνθρωποι σ' άπείλεισαν άκά...

—Μά, μέρα και νύχτα, τη βίλλα... Δεν ξέρετε λοιπόν ότι π ά ν τ ο τ ε ο ί δ ι ο ς ά ν θ ρ ω π ό ς σ α ς φ ή λ α ν ε τη νύχτα, κάτω από το παραθύρο... Το βιβλίο που η στρατηγίνα Τρεμπάσβα κρατούσε σχετικώς, μου έδωσε την πληροφορία αυτή. Οι άλλοι σκατοί άλλων θέσεις, μά αυτός έπαιε πάντοτε να τον τοποθετήση εκεί, πράγμα που άλλωστε δεν του το άμφισβητούσε κανείς, γιατί δεν είνε πράγμα και φέλου εικάστω να περνάει κανείς όδς όλόκληρης τη νύχτα, πέρα από ένα τοίχο, σ' ένα έορικό χωράρι. Οι άλλοι προτιμούν να φιλάνε μέσα στη βίλλα, άπου είχαν άφθονο βότανο, ροσά της Κριμίας και μεξέδες... Άυτός ο πρώτος άνομάζεται Τούμαν.

—'Ο Τούμαν!... Άδύνατον!... Είνε ένας από τους καλύτερους ποίκους του Κιέβου... Μου τ' άπαιε ο Τζόνσονσκι, ο άρχιστής της 'Οκράνας...

—'Ο Ρουлтаμπλ έμόρφασε σ' άποστασία.

—Ναι!... Ναι!... Ναι!... πούχνασε ο Κουτρίαν. 'Ολοι σαρκαίζουν άμα άκούειν το όνομα του άρχηγού της 'Οκράνας...

Και σαρκαίνε από τη θέσι του. Μισούσε την πόρτα, έδωσε μία διαταγή οριστικά και ξαναγύρισε πίσω και καθήσε.

—Τώρα, είπε, θα μου διηγηθήτε με όλες της τις λεπτομέρειες την ιστορία του δηλητηρίου και των σταφυλιών του αλλόχρη. Σας άκούω.

—'Ο Ρουлтаμπλ του διηγήθηκε με κάθε άκρίβεια, μά χωρίς κανένα σχόλιο δικό του, όλα όσα ξέρετε.

(Ακολουθεί)

—Κύριε Κουτρίαν, μου φαίνεται πώς η δεσποινίς Νατάσα σ' άπαιε πιά.

μη, μέρα και νύχτα, τη βίλλα... Δεν ξέρετε λοιπόν ότι π ά ν τ ο τ ε ο ί δ ι ο ς ά ν θ ρ ω π ό ς σ α ς φ ή λ α ν ε τη νύχτα, κάτω από το παραθύρο... Το βιβλίο που η στρατηγίνα Τρεμπάσβα κρατούσε σχετικώς, μου έδωσε την πληροφορία αυτή. Οι άλλοι σκατοί άλλων θέσεις, μά αυτός έπαιε πάντοτε να τον τοποθετήση εκεί, πράγμα που άλλωστε δεν του το άμφισβητούσε κανείς, γιατί δεν είνε πράγμα και φέλου εικάστω να περνάει κανείς όδς όλόκληρης τη νύχτα, πέρα από ένα τοίχο, σ' ένα έορικό χωράρι. Οι άλλοι προτιμούν να φιλάνε μέσα στη βίλλα, άπου είχαν άφθονο βότανο, ροσά της Κριμίας και μεξέδες... Άυτός ο πρώτος άνομάζεται Τούμαν.

—'Ο Τούμαν!... Άδύνατον!... Είνε ένας από τους καλύτερους ποίκους του Κιέβου... Μου τ' άπαιε ο Τζόνσονσκι, ο άρχιστής της 'Οκράνας...

—'Ο Ρουлтаμπλ έμόρφασε σ' άποστασία.

—Ναι!... Ναι!... Ναι!... πούχνασε ο Κουτρίαν. 'Ολοι σαρκαίζουν άμα άκούειν το όνομα του άρχηγού της 'Οκράνας...

Και σαρκαίνε από τη θέσι του. Μισούσε την πόρτα, έδωσε μία διαταγή οριστικά και ξαναγύρισε πίσω και καθήσε.

—Τώρα, είπε, θα μου διηγηθήτε με όλες της τις λεπτομέρειες την ιστορία του δηλητηρίου και των σταφυλιών του αλλόχρη. Σας άκούω.

—'Ο Ρουлтаμπλ του διηγήθηκε με κάθε άκρίβεια, μά χωρίς κανένα σχόλιο δικό του, όλα όσα ξέρετε.

(Ακολουθεί)

—'Ο Κουτρίαν έμεινε μία στιγμή σκεπτικός, ενώ ο Ρουлтаμπλ τον κάλεσε σ' άπαιε.

—Μά είνε άκαταπατήσιμοι οι μνηνιστάι σ' αυτή την ύπόθεσι; έπαιε ο Κουτρίαν. 'Όλα όσα μου είπατε με κάνουν να έπιμένο περισσότερο στην ιδέα μου ότι πρόκειται περί οικογενειακού δράματος...

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΡΟΜΕΡΗ πάλι άρχισε τότε μεταξύ των έπαθών της μικρής βάρκας και του θηρίου, πάλι άγρια, λυσσώδης, εξοντωτική.

Η άρκουδα προσπάθησε να γαντζωθεί στο πλευρό της βάρκας και να την βουλιάξει, σπινώντας πάνω σ' αυτό όλο το βάρος του όγκώδους σώματός της.

Μά πριν άγγίξει στη βάρκα τα τρομακτικά πόδια, δέχτηκε ακρατές σφαίρες κατόστια. Αυτό όμως δεν την άναστασε, δεν την έκανε να διαποχωρήσει. Άναπαύσας, ο πόνος των τραυματισμών της την άγριεπε περισσότερο. Ένα φρενιασμένο μουγκογιγώθ βγήκε απ' το στόμα της και ώρμησε εκ νέου κατά της βάρκας.

Ο Βουαροζέ κι' οι σύντροφοί του την υποδέχτηκαν τότε με τα τσεκούρια τους. Μερικές δυνατές τσεκουριές στο κεφάλι, ανάγκασαν το θηρίο να διασπαστεί για μια στιγμή. Ματωμένοι άφροί έβγαζαν απ' το στόμα του, τα μάτια του γυαλοκοτούσαν άγρια...

Κατά την κρίση αυτή στιγμή, οι πολεμιστές της Φλογεράς Άκτιδος βότσαν καιρό και τραβήξαν μερικές δυνατές κοπαιές. Έτσι μπόρεσαν ν' απομακρυνθούν άρκετά από την άρκουδα.

Μά το θηρίο, αν και καταπληγισμένο, αν και αιμόφυρτο, δεν ένοούσε να τους άφισει να ξεφύγουν. Βλέποντας πως ή βάρκα ξεμάκρυνε λίγο, κολύπησε γρήγορα-γρήγορα προς την όχθη, βγήκε έξω, έτρεξε κατά μήκος του ποταμού, πέρασε μπρος απ' τη βάρκα και τοιμάσταν να ξαναπέσει στο νερό, για να βγεί πάλι μπροστά στους έχθρους της.

—Χάλοι διαβόλοι! ούρλιαξε ο Πέτες. Δεν θά τελειώσουμε ποτέ μ' αυτό το τέρας. Και το χειρότερο είναι που μάς περιτριγυρίζουν από παντού οι σκυλούνδοι.

Ο Βουαροζέ κούνησε το κεφάλι του, γεμάτος όργη και πείσμα.

Η άρκουδα εκείνη έβγαζε μπροστά τους τη στιγμή που έτρεχαν να έλευθερώσουν το Φάβιο και να συμπολεμήσουν με τους άλλους λευκούς κατά των Έρυθροδέρμων.

—Κατάρα!... φώναξε ο γηραιός κληγγός.

—Κατάρα!... ούρλιαξε κι' ο Πέτες.

Τη στιγμή αυτή ένα δυνατό πλατάγισμα άκούστηκε στο νερό.

—Τι τρέχει; ρώτησε ο Βουαροζέ και κύτταξε στο ποτάμι.

Είδε τότε την Φλογερά Άκτιδα να κολυμπάει γρήγορα-γρήγορα προς την όχθη, κρατώντας ένα πλατύ μαχαίρι στα δόντια.

Οι δύο κληγγοί κατάλαβαν άμέσως το σκοπό του γενναίου Κοιμάχου. Είχε πέσει στο ποτάμι, για να προλάβει την άρκουδα και να την σκοτώσει επί της όχθης, άγωνίζοντας μαζί της στήθος με στήθος.

—Αλλά και το θηρίο μάντευε το σκοπό του Ένδου άρχηγού και δεν έπεσε στο νερό. Τον περίμενε στην όχθη ολόκληρο, έτοιμο να του ριχτεί και να τον κομματιάσει.

Οι κληγγοί ανησύχησαν.

—Γρήγορα, φώναξε ο Βουαροζέ, πλησιάστε τη βάρκα προς την όχθη. Πρέπει να βοηθήσουμε το γενναίο σύντροφό μας αν κινδυνέψει.

Μά όσο να τραβήξουν τα κοπιά οι Ένδοι Κοιμάχου, ή Φλογερά Άκτις είχε ριχτεί κατά του θηρίου άσυγκράτητα, με τόλη και άνδρεία.

Η πάλι δεν κράτησε παρά όλίγα δευτερόλεπτα.

Ο Ένδος άρχηγός κατάρριψε να σκοτώσει την άρκουδα, με μια γερή μαχαίρα στην καρδιά.

Το θηρίο σοβάστηκε κάτω βαριά.

Η Φλογερά Άκτις έσπρεξε κάτω βαριά.

Ο Βουαροζέ άπλωσε ένα από τα μπροστινά του πόδια, το οποίο άποτελει πρώτη τάξεις τροφή για τους Ένδους και ξαναγύρισε στη βάρκα.

Στο μεταξύ αυτό όμως, οι Ένδοι Άπάχρηδες είχαν πληρώσει στην όχθη καθόλα απ' όλο τους και ήταν έτοιμοι να έπιτεθούν κατά των έπαθών της βάρκας.

—Το πλν έξαρτάται απ' την εθυβολία μας, είπεν ο Βουαροζέ. Σκοπεύετε καλά και γινάτε στο κρέας.

Δίνοντας δε πρώτος αυτός το παράδειγμα, έπωροβόλησε έναντιόν ενός Άπάχρη, ο οποίος είχε πληρώσει περισσότερο στην όχθη του ποταμού και τον έριξε νεκρό κάτω απ' τ' άϊονό του.

Την ίδια στιγμή αντίηχαν δυο ακόμα πυροβολισμοί. Είχαν πυροβολήσει ο Πέτες κι' ή Φλογερά Άκτις.

Δυο κομμάτια πόνου αντίηχαν και δυο ακόμα Άπάχρηδες καθίστηκαν στη γη νεκροί.

Οι άλλοι Άπάχρηδες είχαν έξαγριωθεί. Άρχισαν να πυροβολούν

τάρα κι' αίοι έναντιόν της βάρκας. Άκρατές σφαίρες σφύριζαν γύρω στους τοιμημούς έπαθους. Μία απ' τις σφαίρες αυτές τράπηκε τη βάρκα λίγο παραπάνω απ' το νερό και μία άλλη τραμάτισε ένα απ' τους Κοιμάχους πολεμιστές στο μπράτσο.

Ο Ένδος πύαξε το αίμα, είδε ότι ή πληγή του δεν ήταν σοβαρή και την έδεσε προχείως, χωρίς να μορφάσει καν.

—Πρέπει να βγούμε στην αντίκρουση όχθη, είπε τώρα ο Βουαροζέ.

—Αυτό είναι το καλύτερο, συμφώνησε κι' ή Φλογερά Άκτις.

—Θα φροντίσουμε τη βάρκα, έξηγησε ο κληγγός, και θα προωθήσουμε άρκετά, ώστε να βγούμε έξω απ' την επικίνδυνη ζώνη. Εκεί θά την ξαναρίξουμε στο νερό και θά συνεχίσουμε το ταξείδι μας.

Ένω όμως μιλούσαν έτσι, βροχή βελών σφύριξε γύρω τους και συγχρόνως μεγάλες φλόγες φάνηκαν στην κορυφή των δέντρων της άπέναντι όχθης.

—Τι σημαίνει αυτό; ρώτησε ο Γουαίφρο έπαλκτος.

—Αυτό σημαίνει, απάντησε ο Βουαροζέ, ότι βρίσκονται κι' άλλα ακόμα Ένδοι κληγγοί πάνω στα δένδρα. Άναψαν δε τις φωτιές για να είδοποιήσουν όλο το σκυλοόδι των Έρυθροδέρμων που βρίσκεται σκορασμένο στη ζούγκλα.

—Και τώρα τί θά γίνει; ρώτησε ο Πέτες.

—Έκείνο που σάς έπωροβεινα προηγουμένως, απάντησε ο Βουαροζέ. Θά βγούμε στην όχθη. Οι Άπάχρηδες κατάλαβαν το σχέδιό τους κι' έπωροβόλησαν έναντιόν τους. Ένας Κοιμάχης πολεμιστής τραματίστηκε στο στήθος και σωφίστηκε μέσα στη βάρκα αιμόφυρτος, νεκρός.

Οι σύντροφοί του τον σήκωσαν και τον έριξαν στο νερό.

Αυτό ήταν όλο. Πληρώσαν κατόπιν στην όχθη, φορτώθηκαν τη βάρκα και προχώρησαν έμπρός, πυροβολώντας και πυροδολούμενοι.

Ο Βουαροζέ έπήγαινε τελευταίος.

Στεκόταν κάθε τόσο, πυροβολώντας έναντιόν των Άπάχρηδων, σκότωνε κανένα από αυτούς και συνέχιζε το δρόμο του.

Μά οι έχθροι έπύκνωναν γύρω τους.

—Πρέπει να εγκαταλείψουμε τη βάρκα, είπε ο Βουαροζέ στη Φλογερά Άκτιδα.

—Ναι, αυτό είναι το πιο φρόνιμο, απάντησε ο Ένδος. Θά την κρύψουμε στα χαμολάδα και θά προχωρήσουμε πολεμώντας, όσο να συναντήσουμε τους φίλους μας.

Έτσι κι' έγινε. Έκρηξαν τη βάρκα άναμεσα σε πικνούς θάμνους και τοιμάστηκαν να προχωρήσουν.

Τη στιγμή αυτή οι δώδεκα τους είχαν χάσει πιά την τους.

—Σταθήτε! είπε ή Φλογερά Άκτις στους συντρόφους της. Πρέπει γα με περιμένετε για λίγες σπιγμές έδω.

—Πού θά πάς, σύντροφε; ρώτησε ο Πέτες.

—Πρέπει να κυττάζω τί γίνεται γύρω μας. Μήπως μάς έχουν στήσει καμιά ενέδρα.

—Η σκέψης της Φλογεράς Άκτιδος, είχε φράνιμη, είπε ο Βουαροζέ. Πήγαινε, άδελφέ μου, θά σε περιμένουμε.

Ο Κοιμάχης πήρε μερικώς συντρόφους του κι' άνεχώρησε.

Άπόλυτη γαλήνη έπωροβόισε γύρω στη ζούγκλα. Η άσπρη και γεμάτη κινδύνους σιωπή των δασών...

Οι τρεις κληγγοί περιμεναν την Φλογερά Άκτιδα χαμμένοι πίσω από πικνούς θάμνους, χωρίς να μιλούν, έχοντας τεντωμένα τ' αυτιά τους στον ελάχιστο θόρυβο.

Άρκετά δευτερόλεπτα απόλυτης σιωπής έπέρασαν.

Άξαφνα ένας πυροβολισμός αντίηχε μέσα στο δάσος, προς το μέρος που είχε κατευθυνθεί ή Φλογερά Άκτις με τους πολεμιστές της.

Οι κληγγοί ανησύχησαν.

Ο Βουαροζέ πρώτος τινάχθηκε όρθιος και φώναξε στους συντρόφους του:

—Έμπρός! Τρέξτε να βοηθήσουμε το σύντροφό μας. Φανταστείτε πως έπεσε ενέδρα ενέδρα Άπάχρηδων.

Οι κληγγοί δεν έδίστασαν ούτε στιγμή. Πεταχτήκαν έπάνω, με τα όπλα στο χέρι κι' έτρεξαν προς πω βάθος του δάσους. Προηγείτο ο Βουαροζέ πηδώντας πους θάμνους σαν άγριωμένο λιοντάρι και φωνάζοντας με τη βροντερή φωνή του:

—Θάρος, Κοιμάχη!... Έρχομαστε!... Θάρος!...

Σεφανά, μέσα απ' τα χαμολάδα και πίσω απ' τους κομινούς των δέντρων ένα πλήθος Ένδων ξεπεταχτηκε, σαν να τους ξερνούσε ή γη.

Ο Βουαροζέ βρόθηκε για μια στιγμή περιεπαλμένος απ' τους κινδύνους αυτούς διαβόλους, και δεν τ' άρεσε.

Τους δύο πρώτους Έρυθροδέρμονες που ώρμησαν έναντιόν τους άρπαξε απ' το λαιμό και τους έσφιξε τόσο δυνατά μέσα στα στήθος του, ώστε τους έπνιξε!...

Ένας τρίτος Έρυθροδέρμος πήδησε τότε έναντιόν του, με το τσεκούρι του ύψωμένο. Μά ο γίγας κληγγός δεν τον άφησε να πλησιάσει. Σήκωσε την καρμπίνα του σαν ρόταλο και του σύντριψε μ' ένα τρομακτικό χτύπημα το κρανίο!

Συγχρόνως έβρόντησαν ή καρμπίνες του Πέτες και του Γουαίφρου και δυο ακόμα Ένδοι καθίστηκαν στο χόμα νεκροί.

Οι έπόμενοι Έρυθροδέρμοι έπράπησαν εις φυγήν. Οι κληγγοί άρχισαν να τρέχουν έσπινω τους, κρατώντας δυνατά για να είδοποιήσουν τον Κοιμάχη περί της παρουσίας των.

Έτρεχαν έτσι άρκετά δευτερόλεπτα, ώσπου ξαναβρόντησαν πάλι κοντά στις όχθες του Κόκκινου Ποταμού. Είδαν τότε τον Κοιμάχη να τρέχει προς το μέρος τους.

—Έδώ... έδώ, σύντροφε! του φώναζε ο Βουαροζέ.

Ο Κοιμάχης έβιασε άπ' τα τρέξη κοντά τους, σπάθισε άξαφνα, σαν κάποιος κινδύνος να τον άπειλούσε.

Οι κληγγοί στάθηκαν κι' αυτοί κι' έτοιμάσαν τις καρμπίνες τους. Τη στιγμή αυτή, μέσα απ' τους πικνάρηλους θάμνους φάνηκε ένας Έρυθροδέρμος, ο οποίος ώρμησε κατά του Κοιμάχου με ταχυτέπη άσπρη.

Έναν ο Αίγαγρος, ο φίλος του Μαύρου Πουλιού. Κρατώντας στο χέρι του τον κεφαλοθαύρη του, έπέπεσε κατά της Φλογεράς Άκτιδος με λύσσα.

Ο Κοιμάχης άπέφυγε το χτύπημα του αντίπαλου του προτεινόντας το ποταμίο του. Ο κεφαλοθαύρης του Αίγαγρου έσπασε στα δύο. Μά αυτό δεν έκανε τον Έρυθροδέρμο να δειλιάσει. Ωρμησε κατά του Κοιμάχου, σφύριζοντας φλόγες, πλάτην στα χέρια κι' άναψαν να παλινών με λύσσα.

Ο Βουαροζέ σήκωσε άμέσως το όπλο του για να πυροβολήσει κατά του Αίγαγρου, μά το κατέδωσε και πάλιν, γιατί έπληξε κινδύνος να χτυπήσει τη Φλογερά Άκτιδα, έτσι καθώς οι δυο Ένδοι ήταν σφυρτοπαμένοι στήθος με στήθος.

Μόλις από κοντά θά μπορούσαν οι κληγγοί να βοηθήσουν το σύντροφό τους. Μά όσο να κάνουν τη σκέψη αυτή, οι δυο Ένδοι καταρραβήσαν παλινάτας μέσα στο ποτάμι.

—Κατάρα!... φώναξε ο Βουαροζέ.

Ο Πέτες έτρεξε τα δόντια του απ' το θυμό του.

Το νερό έσπασε τους δυο Ένδους.

Στο μέρος που είχαν πέσει και βρεσθη δεν φανόντουσαν τώρα παρά μερικές φουαλίδες που άνέβαιναν απ' το βαθύ.

—Θά πνιγούν κι' οι δυο! είπε ο Πέτες.

Μά την ίδια στιγμή, τα σώματα των δυο Ένδων ξαναφάνηκαν στην έπιφάνεια. Έξακολουθώντας την πάλη τους με λύσσα, με μανία, ξαναβρόντησαν και οι λίγο ξαναφάνησαν στην έπιφάνεια. Η άγρια πάλη των έξακολουθούσε.

Προσπαθώντας να πνίξει ο ένας τον άλλον...

Τη στιγμή αυτή πνιξε ως έξη Ένδοι ξαναφάνηκαν στην όχθη και έπλησαν να ριχτούν στο νερό.

—Νά πάει ο διαβόλος! φώναξε ο Βουαροζέ.

Είπε ο Βουαροζέ. Είπε πολεμιστάι του Αίγαγρου. Θά σκοτώσουν το σύντροφό μας.

—Έμπρός τότε! είπε ο Πέτες. Άς τρέξουμε να τον βοηθήσουμε.

Έτρεχαν τρέχοντας κοντά στην όχθη κι' έτοιμάζαν τα όπλα τους, όταν είδαν άντικρυ τους ένα λευκό μ' ένα σπαθί στο χέρι να φωνάζει στους Ένδους που είχαν ριχτεί στο νερό:

—Έκεί! εκεί άριστερά. Κλείστε γρήγορα!...

—Ο Διά! φώναξε ο Βουαροζέ.

Ο Πέτες Διά! φώναξε ο Πέτες.

Ο λευκός πολεμιστής γύρισε και κύτταξε προς το μέρος των κληγγών.

—Ποός με φωνάζει; ρώτησε.

Μά οι κληγγοί δεν πρόφτασαν να τρέξουν κοντά του και να του σπέρουν το χέρι, γιατί τη στιγμή αυτή συνέβη στο ποτάμι κάτι το τρομακτικό.

Ο Κοιμάχης κι' ο Αίγαγρος είχαν βγεί και πάλιν στην έπιφάνεια. Απ' τη φορά όμως ή Φλογερά Άκτις φανόνταν σαν να είχαν ξαναφάνη απ' την τρομερή πάλη.

Άφροντας από λύσσα ο Αίγαγρος, με τα μάτια πεταγμένα έξω απ' τις κόγχες έτοιμαζόταν να πνίξει τον αντίπαλό του.

Η έση του Κοιμάχου κομμάτινε από μια τριχα.

Μά τη στιγμή αυτή, τρεις απ' τους Ένδους του Διά έβρασαν και λυπόταντας πάλι στους δυο αντίπαλους και πρην ο Αίγαγρος προφάνασε να προσβλήσει, τραβήξαν τα μαχαίρια τους και τ' άβούλασε στο στήθος του.

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΣΤΟ

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΠΟΥ ΕΧΑΛΑΣΕ ΚΟΣΜΟ

ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

«Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΦΙΛΙΟΥ»

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ—ΤΟ ΦΙΛΙ

ΤΟΥ ΑΡΡΑΒΩΝΟΣ—ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΟΥ

ΓΑΜΟΥ—ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΟΥ ΠΕ-

ΡΙΠΑΘΕΣ, ΤΟ ΣΤΟΡΙΚΟ,

ΤΟ ΠΑΡΑΦΟΡΟ ΦΙΛΙ

Κ.Τ.Λ. Κ.Τ.Λ. Κ.Τ.Λ.

«Οσοι έχετε σφεγγες, νειάτα, πόθους,

δοσι αγαπάτε, δοσι πιστοι, το έρω-

τος, διαβάστε «Την

Τέχνη του Φιλίου».

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Ο Έρυθροδέρμος άρπασε μια κραυγή πόνου, άρπασε τον αντίπαλό του, άνοιξε διάπλατα τα χέρια του και βυθίστηκε στο νερό σαν μολόβι.

Μά κι' ο Κοιμάχης είχε λιποθυμήσει.

Οι Ένδοι τον σήκωσαν στα χέρια τους και τον μετέφεραν στην όχθη. Εκεί, πάνω απ' τον λιπόθυμο Ένδο, συγκεντρώθηκαν τώρα όλοι.

Οι κληγγοί έσφιξαν με χαρά το χέρι του γενναίου Διάς και του διαγρήθηκαν με λίγα λόγια τας περιπετειάς των.

—Ευτυχώς πούκατσα εγκαίρως κοντά σας, είπε ο Διάς. Λίγο ακόμα και δεν θά με ξαναβλέπατε.

—Πέσατε σε καμιά ενέδρα Έρυθροδέρμων; ρώτησε ο Βουαροζέ.

—Όχι, αλλά μου συνέβη ένα από τ' άπρόοπτα που συμβαίνουν στα δάση αυτά. Ήμουν έμπλως μόνος και τραβούσα προς τη Λίμνη των Βονάσων, όταν βρόντηκα μπρος σε μια τεραστιά άρκουδα. Το θηρίο ήταν, φαίνεται, πεινασμένο και ρώτηρε άπάνω μου με κακές διαθέσεις. Θά με κομματιάσε θά αν δεν πρόφταναι ν' άνέβω σ' ένα δέντρο, ώσπου άπελευθέρω κι' έφυγε!...

—Για νάβη και να έπιτεθι έναντιόν μας, συμπλήρωσε ο Βουαροζέ.

—Τι θέλετε να πής; Συναντήσατε και σεις αυτή τη διαβολοακούδα;

—Ναι. Είχαμε την άτυχία να τη βοήμε έμπρός μας ενώ κατεβαίναμε το ποτάμι.

—Και πως την ξεφύγατε;

—Ενώμαμε μαζί της ολόκληρη μάχη.

—Και την άναγκάσατε να φύγει;

—Όχι δά. Ήταν πολύ πεισματάρα. Ένώουσε να γενναίωση εις βάρος μας. Ευτυχώς την έξευτέρεψε ο γενναίος Κοιμάχης με μια γερή μαχαίρα στην καρδιά.

—Κι' ο Φάβιος Μεδάνας που ένε; ρώτησε ο Πέτρος Διάς.

Ο Βουαροζέ άναστήναξε και διαγρήθηκε στον άνδρειο φονιά των Ένδων την αλμυλωσία του νεαρού συντρόφου τους.

—Και τώρα που βρίσκεται; ρώτησε ο Διάς. Έχετε χάσει τ' άνη του;

—Όχι, ευτυχώς. Ο Φάβιος είν' αλμυλωτός του Έλ Μεσάιρο και του γιου του, οι οποίοι σκοπεύουν να τον παραδώσουν στο Μαύρο Πουλί.

—Αυτό δεν πρέπει να γίνει.

—Αυτή εινε και ή δική μας γνώμη. Είμαστε άποφασισμένοι να έλευθερώσουμε το σύντροφό μας, με κάθε θυσία.

—Τότε ές μη χανουμε τον καιρό μας. Άς ξεκινήσουμε άμέσως. Νά, ο γενναίος Κοιμάχης συνέχισε...

Προσημασμένος ή Φλογερά Άκτις είχε έκαναρίνη τις αλσθήσεις του. Σηκώθηκε άπάνω, τινάξε τα μούδιασμένα μέλη του κι' έσφιξε με άγνωστην το χέρι του Διάς, ο οποίος τον είχε σώσει.

—Σ' έρωσαν οι πολεμιστάι σου, είπε ο Πέτρος Διάς. Όταν ή άρκουδα έφυγε και κατέβηκε από το φέρη κοντά σας, τη στιγμή εκείνης που κινδυνεύατε.

—Αυτός ο άρχιεός ο Αίγαγρος, τιμωρήθηκε όπως του άξιζε, είπε ο Πέτες.

—Μένει ακόμα το Μαύρο Πουλί, είπε ο Πέτρος Διάς.

—Κι' οι άρχιεοι περνάει της Βοήθης! συμπλήρωσε ο Κοιμάχης.

—Κι' όλο το σκυλοόδι των Άπάχρηδων! φώναξε κι' ο Βουαροζέ.

Μά ή στιγμή της εκδήλωσης πλησιάζει. Αυτή τη φορά θά πληρώσουν άσφαρία τις άνομιές τους.

Αμνημόνησε ο Πέτες.

Στο μεταξύ αυτό ή Φλογερά Άκτις πρότιες να ξαναβείν οι πολεμιστάι του τη βάρκα τους στο ποτάμι.

—Εκ' άδύνατο να χωρέσουμε όλοι στο καρδοτσουφλο αυτό, είπε ο Βουαροζέ.

Πράγματι, ή βάρκα θά βούλιαζε αν έμπαιναν όλοι μέσα σ' αυτή, γιατί με το Διάς και τους νέους Κοιμάχους πολεμιστές, ήταν τόρα όλοι-όλοι δάδεκα.

—Δεν θά μπούμε όλοι στη βάρκα, είπε ο Κοιμάχης.

—Άλλά πως θά γίνει; ρώτησε ο Βουαροζέ.

—Τέσσερες απ' τους πολεμιστάς μου θά μάς ακολουθήσουν, βαδίζοντας στην άκρη της όχθης.

—Έτσι κι' έγινε.

(Άκολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ «ΜΟΙΡΑΙΕΣ», ΓΥΝΑΙΚΕΣ...

('Ενα πολύκρητο όρθεο της Μάρλεν Ντρίτριχ, για τις «μοιραίες» γυναίκες της δόξης και της... πραγματικότητας)

την αδιαιρέτη της. Και η μία και η άλλη ταυρίζονταν στην προσοχή, μισή ψυχολογία του κόσμου που ήθελε σκιές κι' όχι φωτάνους άδρες και γυναίκες που γελούσαν, έβλαυναν, μιλούσαν και, κυρίως, φορούσαν βαφειά...

Φαντάζεσαι λοιπόν κανείς ότι μία εποχή ήταν άσχετο σε μία γυναίκα να φορέσει μία μακριά τσιγγιότα από μαύρο σατέν, σχιστή στο πλάι (πολύ λίγο, αυτό πρέπει να το όμοιολογήσουμε) για να θεωρηθεί άμεσως ως μία σατανική «ερωμένη», έτοιμη να καταστρέψει και να εξαχρηστίσει όλους τους διαβόλιους αντιπροσώπους του ισχυρού φύλου;

Η Ναζιμόβα —μία ηθοποιός που συγκινούσε βαθιά με την τέχνη της— ήταν η πρώτη που έφερε από αυτήν την ψεύτικη παράδοση. Έβλεπε ακόμη η πρώτη που θέλησε να σπάσει αυτό το καλούπι με το οποίο έφταναν τις «σειρήνες» της δόξης και κατόρθωσε να δημιουργήσει έναν άλλο τύπο γυναίκας, τον τύπο της γυναίκας του δρόμου, της γυναίκας που πουλάει τον ερωτά της, κι' όχι μόνο αυτό, αλλά να κάνει και τους θεατές να την σκεπάζουν και να συγκινούνται από τον πόνο της και τη σκοτεινή ζωή της...

Έπειτα φάνηκε στην δόξη η Λία γκέ Πουτί ως «μοιραία» γυναίκα, κα στο πασιφιστικό φιλμ «Βαριέτες» και ακολούθως η Ροζέτα Γκάμπο σε πολλούς ρόλους. Ούτε η μία όμως, ούτε η άλλη δέχτηκαν να εγκαταλείψουν τις καλλιτεχνικές ιδέες τους και να ένοικώσουν ψεύτικους γυναικίους χαρακτήρες, ψεύτικες «μοιραίες» γυναίκες που συγκινούσαν κι' ερωτίζαν τους προπολεμικούς θαυμαστές τέτοιων σιναύχρων...

Περαιτέρω είνε τώρα να προσθέσει κανείς ότι, για να υποδυθεί μία ηθοποιός τον τύπο που θέλει εκείνη, για να δημιουργήσει τη «μοιραία» γυναίκα που υπάγεται στη ζωή κι' όχι στην άρρωστη φαντασία μερικτών, πρέπει να είνε επάνω απ' όλα, παρά πολύ ειλικρινής. Είνε πρόκειται για μία εφάρμο, όπως λένε στη γλώσσα του κινηματογράφου τις «μοιραίες» γυναίκες, είνε όχι, εκείνο που μας ενδιαφέρει σε μία καλλιτεχνική δημιουργία είνε το να μείνει πιστή η ηθοποιός στη ζωή... Το πρόσωπο που υποδύεται πρέπει να είνε ανθρώπινο κι' αληθινό. 'Αν είνε φανταστικό, παρουσιάζεται σαν μία παραφροσύνη και δεν κάνει καμιά εντύπωση...

Γι' αυτό η «εφάρμο» του παλιού καιρού δεν υπάγεται πιά. 'Αρνούνται με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο να με παρουσιάζουν ως «μοιραία» γυναίκα του παλιού καιρού, όχι μόνο από καλλιτεχνικούς λόγους, αλλά και γιατί μού φαίνεται ότι μία καλλιτέχνης με προσωπικότητα πλουτίζεται κάθε άνθρωπος πολλούς διαφορετικούς ρόλους, πολλούς τύπους γυναικών...

Δεν επιθυμώ διόλου να παρουσιάζομαι και να θεωρηθώ ως ηθοποιός, ή όποια δημιουργεί ένα μόνο ρόλο κι' η όποια δεν είνε ικανή να νοιώσει όλες τις αποχρώσεις κάθε ανθρώπινου αισθητήριου. Πιστεύω μάλιστα ότι από τη στιγμή που μία ηθοποιός ειδικεύεται σ' ένα

τύπο, παύει πιά να προσεύχεται καλλιτεχνικά... 'Ο όραζόντας της ριζοφύεται κι' η ίδια κλείνεται μέσα σε ιστορίες που μοιάζουν με την άλλη και που προσφέρονται διαρκώς στο κοινό ως την ημέρα που θα τις χορτάσει πιά και θα τις βαρεθεί... Τι γίνεται τότε; Η ηθοποιός αρχίζει σιγά-σιγά να σβήνει και να ξεχνάται...

Πόσο τυχερή όμως είνε εκείνη που άρνείται να ειδικευτεί σ' ένα ρόλο ψεύτικης «μοιραίας» γυναίκας! Πάρετε, αν θέλετε, την περίπτωση μου. Λίγους μήνες πριν εμφανισθώ στο «Μορόκκο», το πρώτο φιλμ που «έγραψα» στο Χόλλυγουντ, με διαφώνησαν και με θέλωσαν ως «νέα Γκάμπο»... Για να κάνουν λοιπόν τον κόσμο να πιστέψει ότι ήμουν στ' αλήθεια μία καινούργια Γκάμπο, μού ζήτησαν να ποζώ σ' αυτό το φιλμ όσο μπορούσα περισσότερο με τον τρόπο που είχε παίξει η Γκάμπο στην «'Αννα Κρίστι».

Ποιά ηθοποιός, τώρα, που σέβεται την αξιοπρέπειά της, θα ταπεινόταν να μιμηθεί άπλως μία συνάδελφό της;... 'Εγώ τολμάω στον δρόμο να επισημάνω διόλου κι' ούτε τώρα επιθυμώ να σημειώσω την πρόσωπό μου στην τέχνη μου στον τρόπο με τον οποίο παίζω στην δόξη η Ροζέτα Γκάμπο, μία ηθοποιός που μας έμπνευσε το μεγαλύτερο σεβασμό κι' η οποία δημιουργήσε μόνη της μία ξεχωριστή θέση στον κόσμο της δόξης...

Δεν άκουσα λοιπόν ούτε τους διευθυντές μου, ούτε τους σκηνοτάς μου και θέλησα να δημιουργήσω τον δικό μου τύπο κι' όχι να μιμηθώ την Ροζέτα Γκάμπο. Θέλησα ακόμη ν' αποκτήσω όσο μπορούσα τον τύπο της ψεύτικης «μοιραίας» γυναίκας και μάλιστα να είμαι δύο σκληρά εκείνος που φέρμεναν από μέσα να υποδυθώ ένα τόσο φανταστικό πρόσωπο. Κι' αυτό το εικονικό χαμόγελο είνε, αν προσέξτε, το πιο πικάντικο χαρακτηριστικό της απογοητευμένης απ' όλα ηρωίδας του «Μορόκκο», την οποία δημιουργήσα κι' όσο μπορούσα περισσότερο ειλικρινά κι' αληθινά...

Πάρα πολύ λίγο είνε εκείνοι οι οποίοι καταλαβαίνουν τις δυσκολίες που μπορεί να συναντήσει μία ηθοποιός, όταν θέλει να διατηρήσει την προσωπικότητά της! Απέναντί της δυσκολίες γίνονται πιο μεγάλες όταν την θεωρούν ικανή να ένοικώσει τον τύπο της «εφάρμο». Φαίνεται ότι θέλουν να κάνουν όχι μόνο ψεύτικο το ρόλο της, αλλά να αυτή ακόμη τη ζωή της!... Την υποχρεώνουν να κάνει διαρκώς η «μοιραία» γυναίκα.

Αυτός είνε ο άδυσπάρτος νόμος του Χόλλυγουντ... Μία «μοιραία» γυναίκα της δόξης πρέπει ν' αναστατώνει τον κόσμο με συνταγματικές ερωτήσεις και με περιπέτειες που καταλαμβάνουν στην αυτοκτονία των δαιμονίων της!... 'Όταν μάλιστα αυτό το σκάνδαλο δεν μπορούν να συμβούν, πρέπει με καθήκον να δημιουργηθούν ψεύτικα, για αυτό άπαιτεί πάντα η διαφύλαξη της «εφάρμο».

Μία «μοιραία» γυναίκα λοιπόν πρέπει να ζήσει στ' αλήθεια τους ρόλους που παίζει στην δόξη. Πρέπει να ξεχάσει με νοχήλεια άπαντα σ' ανατομία, να βάρη πρόσωπα τα χείλη της να έχει μακρινές απίστε για το σγαυέται της και να φορή εξοικρενικές τουλιές που την παρουσιάζουν υπερβολικά γρήγορη... Πρέπει να περιμενεί κάθε προσφορά καρδιάς που της δείχνει συμπάθεια κι' αγάπη, να μπαίνει με μεγαλοπρέπεια βασιλείσσης στα νυχτερινά κέντρα, να καταιχίζεται μόλις να χωριστεί τους φίλους της και να ετοιμάζει διαρκώς σκηνές κι' ερμητιστικές παγίδες για τις επανόμενες αντιπάλους της...

Μία «μοιραία» γυναίκα πρέπει να σφηνώνει τον κόσμο με το διαβολικό «εφάρμο» της, αλλά και να τον τραγουδάει... Καταλαβαίνετε τώρα... 'Ο θαυμασμός κι' ο τρόμος είνε δύο αισθήματα που όταν βρεθούν μαζί προκαλούν μία πολύ θαυμάσια συνείδηση... 'Ο θαυμασμός κι' η λωτρεία για μία «εφάρμο» φέρνει ένα είδος σοδιστικής απολαύσεως. Μόνο τα γυναίκα πρέπει να είνε ένα πραγματικά υπέροχο... τέρας! 'Όλοι οι ερωτές της είνε αμειψιμοί... 'Όλη η ζωή της είνε μία διαρκής περιφρόνηση του κινδύνου. Την αγαπούν όλοι κι' όμως εκείνη δεν αγαπάει κανένα. 'Αγαπάει μόνο τον εαυτό της, την αξιοπρέπειά της. Είνε μία γυναίκα που έχει στα πόδια της όλους τους άνδρες και που δεν σκεπάζεται ποτέ, ούτε από την πιο τρομακτική καταστροφή ή την πιο τραγική αυτοκτονία ενός θαυμαστού της...

'Η τελευταία φωτογραφία της Μάρλεν Ντρίτριχ

ΠΑΛΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΠΑΠΑΣ ΠΟΥ ΕΦΑΓΕ ΤΑ ΜΟΥΡΑ

(ΤΟΥ ΖΑΝ ΜΟΡΕΑΣ)

Ένας λεβέντης έφημέριος περνούσε καβάλλα επάνω στην διοργή φοράδα του, τη δυνατή και καλοθερμένη.

Ήταν η εποχή που βγαίνουν άφθονα τα βατόμουρα. 'Ο λεβέντης παπάς τραβούσε εμπρός, ψιθυρίζοντας τις προηδές του προσευχές. 'Αξαφνα, εκεί που πήγαινε, σ' ένα λακωνικό του δρόμου, βλέπει μέσα στα βάτα τ' άρρωστικά μια αγριομουριά φορτωμένη από μεγάλα κατάνικα άρρωμα μούρα.

—Χριστέ μου! φωνάζει ποτέ μου δεν είδα τόσο ωραία μούρα. Τα είδε και τα λαχτάρισε.

Και κόβοντας το δρόμο της φοράδας του, την ετοίμασε να βάλει στα βάτα. 'Αλλά τί να κάνει που τα πιο γινωμένα και άμωρα μούρα ήταν ψηλά και τραγουρημένα από άρρωστικά; 'Ο καλός μας παπάς βλέπει καλά πως δεν θα μπορούσε να φθάσει καθισμένος άπάνω στη φοράδα του. 'Ανεβαίνει, λοιπόν, με τα δυο του πόδια ανάω στη σέλλα και γέρνοντας λίγο προς τα βάτα, εδίαλε τα πιο νόστιμα και καλοκαιρινά και τα έφαγε με μεγάλη δρεξία.

Κι' όταν καταβρόχθισε αρκετά, τόσο που έχορτασε, ξάπταζε να ιδεί σε τι στάσι βρισκόταν η φοράδα του. Βλέπει πως στεκόταν ήσυχη και χάρισε πολύ, γιατί ήταν ακόμα άδριας άπάνω στη σέλλα.

—Θέε μου, σκέφτηκε αν ήταν τώρα κανένας εδώ και της φώναζε: χάρη!...

Το συλλογίστηκε και την ίδια στιγμή το έξεσάμισε ο εύλογος. 'Η φοράδα άκουσε το σύνθημα, ροβήθηκε και μ' ένα απότομο πήδημα έκανε εμπρός.

‘Ο παπάς βρόθηκε άμέσως πεσμένος στα βάτα, μέσ' στ' άρρωστικά, τόσο άσχημα, που βέβαια δεν ήθελε να μεταγνώση για όλο τον κόσμο ούτε από το ένα μέρος, ούτε από το άλλο.

‘Η φοράδα πάει, φεύγοντας, και γυρίζει στο σπίτι. Σαν την είδαν οι άνθρωποι του, έτραβήξαν κι' έψησαν τα κλάματα, νομίζοντας πως κάτι κακό θα έπαθε ο καλός τους άφέντης ο παπάς.

Τέσχουν παντού και φθάνουν στο φράχτη, όπου ο παπάς ήταν ακόμα εκεί σ' έλεεινη κατάσταση.

—'Ε, παιδιά μου! τους φωνάζει που τραβάτε; 'Εδώ βρισκόμαι και δεν είμαι πληγωμένος διόλου στα μαλακά. Τα βάτα και τ' άρρωστικά με πληγώνουν και μού ματώνουν το κορμί.

—Παπά μου, του λέν' εκείνοι, ποιος σ' έβαλ' εκεί μέσα;

—'Αλλόμονο, παιδιά μου... ο πειρασμός! Καθώς περνούσα απ' εδώ, λέγοντας την προσευχή μου, μουδρε ή επιθυμία να φάω μούρα. Μά τώρα άφηστε τα λόγια και βοηθήστε με να γλυτώσω από δα μέσα... Τιποτ' άλλο δεν θέλω παρά ν' αναπαύω στο σπίτι μου.

Το πάθημα αυτό που παπά μας διδάσκει πως δεν είνε καθόλου φρόνημα να λη κανένας και να ξεστομίζει ότι σκεπάζεται.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

‘Η γ ε ρ ο ν τ ο κ ό ρ η. —Φαντασθήτε τι παράξενο όνειρο είδα άπότε, καίριε Τάση! 'Εχόρενα, λέει μαζί σας από τους ήχους ενός του γυνιδίου που έλεγε: «'Ησού, χόρευε...»

‘Ο κ ύ ρ ι ο ς Τ ά κ η ς. —Δεν το βρισκω διόλου παράξενο αυτό, δεσποινίς!...

‘Η γ ε ρ ο ν τ ο κ ό ρ η. —'Αλήθεια! 'Ο κ ύ ρ ι ο ς Τ ά κ η ς. —Βεβαίως, γιατί τότε κι' αμ' γίνο μιά μέρα... κοιμητάς σου; ***

Στο άστυνομικό τημα: 'Ε ν α ς κ ύ ρ ι ο ς. —Χθές τη νύχτα, καίριε άστυνομία, μπήκαν στο σπίτι μου άγνωστοι και σκόρπανε το πανό της κόρης μου.

‘Ο ά σ τ υ ν ό μ ο ς. —Και δεν κλέψανε τίποτα; 'Ο κ ύ ρ ι ο ς. —'Όχι... Καταστρέφανε μόνο το πιάνο. 'Ο ά σ τ υ ν ό μ ο ς. —Τότε... κάποιος γέλασε σας το έκανε! ***

Μεταξύ φιλενάδων: 'Η π ρ ό τ η. —'Εγώ, καίριε, όταν θα παντρευτώ, δεν θα διατίσω ν' απαριθμήσω στο σπίτι μου όλους τους άνδρες που θα μ' αγαπάσει ως τότε.

‘Η δ ε ν ύ ρ ο η. —Τί άσχετος, Θεέ μου! 'Η τ ρ ό τ η. —Τί ειλικρινά! 'Η τ ε τ ά ρ η. —Τί μνήμη!

ΜΑΡΛΕΝ ΝΤΡΙΤΡΙΧ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Η ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ ΤΟΥ ΕΔΙΣΩΝ

Και άλλοτε έγγραφαι για την κλασσική αφήρημαδα του 'Εδισων. 'Ιδού σήμερα μερικώς σκεπτικά ανέκδοτα του:

Αναγνώρισε ότι ο μεγάλος εφευρέτης, την τρίτη ημέρα μετά το θάνατό του έλασε τη... γυναίκα του, που τον περιέμενε στο σταθμό, και πήρε στο ιεραστήριό του για να ξεκαλορηθεί τα πειράματά του.

Μία άλλη μέρα πάλι τον είχε προσκαλέσει στο έθιμο επίσημο γεύμα της ή εταιρία η οποία έξεμεταλλεύτο τις εφευρέσεις του. 'Ο βοηθός του 'Εδισων τον επληροφόρησε ότι το γεύμα θα εδιδότο στις 5, αλλά ότι έπρεπε ν' άρρηση τη δουκία του στις τέσσαρες για να προφθάσει να ερωστή και ν' αλλάξει.

‘Ο αδόκητος άνηρωμένος όμως, όταν είδε ότι το ρολόι έδειχνε 4, σπρόχρη γρήγορα από το γραφείο του και με την ποδιά του ερμητισμού του, καθώς ήταν, πήρε το αυτοκίνητό του και πήγε στο γεύμα.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

‘Η άπιστοδοξία φέρνει πάντα την κακοτυχία.

(Β. Ο ύ ρ κ ω) —'Είμαι φιλόδοξος! Να κυττάς πιο ψηλά απ' το σκοπό που επιθυμώ. 'Αν δημιουργήσεις μία κατάσταση και μείνεις άκίνητος σ' αυτήν, γρήγορα θα πέσεις απ' τη θέσι που βρισκόσαι.

(Μ. Ν α π ο λ έ ω ν) —'Ανθρώποι σου είνε πάντα χρήσιμοι γιατί σου μαθαίνουν τα έλαττώματά που έχεις στη σχέση σου και που δεν τα βλέπεις. 'Ετσι σ' αναγκάζουν να τα διορθώσεις.

(Γ ο ύ λ ι ο ς Κ α ί σ α ρ) —'Ο λαός, το νερό κι' η φωτιά, στην όρμη τους είνε τα πιο άσπρηάτρη πράγματα.

(Κ ο ρ ν ή λ ι ο ς) —Τα παρόδοξα του παρόντος γίνονται συνήθως αλήθειες του μέλλοντος.

(Δ α μ π ο ν λ έ) —

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Το ζάδιανο θησαυροφυλάκιο του σουλτάνου κι' ε' κρημνός αλχημιστής. Το περίφημο «ντζαλεμπουτί» κι' η αγορά του σουλτάνου άκμα περιμένει! Ο ντερίβισης και το κρεβάτι των τρελλών! Ο Τούρκος κι' ο άγαπημένος σκύλος του. Ένας νωτικός κατής. Το κόλπο του φτωχού νοικοκύρη. Άδως ε' κατηγερούμενες! κλπ. κλπ.

Ο θησαυροφυλάκιο ήταν άδειο κι' ο Σουλτάνος Μαχμούτ είχε συρτάσει το σιδηρό του στήματος, για να συρτάσουν τι έπειτα από την κατάταση. Κι' ένω οι άποικοι άναίσιαν, καθέναν με τη σειρά του, διάφορα συστήματα νέας φιλολογίας, έζησε το λόγο κι' ένας ξένος, περαστικός απ' τη Σιερρά, που είχε κληθεί κι' αυτός στο συμβούλιο, επειδή είχε παρουσιάσει ως τραπεζίτης και σπουδαίος αλχημιστής που ήξερε το μυστικό της ζωοκρατίας του χρυσισμού.

Ο αλχημιστής, λοιπόν, μίλησε και έλεγε πως μπορούσε να τους φτιάξει χρυσάφι όσο ήθελαν. Τότε ο Σουλτάνος τον διάταξε να κάνει ένα πείραμα μπροστά τους και να αποδείξει τους ισχυρισμούς του, αλλιώς θα τον κρεμούσαν...

Ο ξένος έλασε την ψυχραιμία του. Σήκωσε τα μανίκια του, άναυχοποιήθηκε καλά και τους έλεγε:

—Φέρετε μου άμεισος, μόνο τέσσερες ούγγιες κανέλλα, πέντε γραμμάκια, δέκα μουσκαρίνια και πενήντα εντζαλεμπουτί...
—Τι' είν' αυτό το εντζαλεμπουτί; ρώτησε ο Σουλτάνος. Πρώτη μου φορά τ' άκουω!...

—Ναι, Σουλτάνε μου, εντζαλεμπουτί! Ξαναείπε σοβαρά ο ξένος. Και τους εξήγησε πως ήταν μια χρυσόσκονη, που κολλούσαν στις τ'ν δίες δυο γρόσια την ώρα!...

—Να στείτε στο παλάτι, έλεγε στο τέλος. Σω' τάδε σοκάκι, στο δεινά μαγαζί, που βρίσκεται στ' άριστερό σας χέρι, θα βρείτε εντζαλεμπουτί...
Πήγαν άμεισος στο μέρος που τους υπάδειξε και, πραγματικά, με διάφορες μηχανοκίνητες προφυλάξεις, ο έμπορος τους έδωσε τη χρυσόσκονη που ζητούσαν.

Ο ξένος, τότε, έκανε το πείραμα μπ' τα τους, κι' άληθινά, ο Σουλτάνος, έθαμβος, έβλεπε κάτω απ' τα δάκτυλα του αλχημιστού, να τρέχει χρυσόφι—άπόφο, γνήσιο κι' άσφαρτο χρυσάφι!...

—Σε κάνω άποικογό μου των Οικονομικών! φώναζε, άπάνω στον ένθουσιασμό του ο Σουλτάνος στον άλχημιστή.

Κι' έτρεβε από χαρά τα χέρια του, γιατί του φαινόταν πως έβλεπε νύκτας γεμάτο το δημόσιο θησαυροφυλάκιο!...

—Κάτω οι φόροι! φώναζε. Οι ύπαιθοί μου θ' άνασταίνουν, θα εύλογάνε την κυβέρνησή μου! Βρέθηκε ο θαυματουργός, που θα μάς κάνει χρυσάφι όσο θέλουμε!...

Ο βεζίρης κι' οι άλλοι άποικοί είχαν παρακολουθήσει με μεγάλη δυσπιστία το πείραμα, αλλά, μπροστά στον ένθουσιασμό του Σουλτάνου, δεν έτόλμασαν να πουν τίποτα: Ήξεραν πως, ώριμες στιγμές, ή σιωπή είνε κι' αυτή χρυσάφι.

Μόλις άνάλαβε, λοιπόν, τα καθήκοντά του ο νέος θησαυροφυλάξ, άνέστηξε στο Σουλτάνο πως ήταν άνάγκη να προμηθευτούν άφθονη χρυσόσκονη και' εύθελαν απ' τις Ίνδιες, για να μπορούν να φτιάχνουν χρυσάφι μέρα νύχτα!...

—Γιατί να τ' αγοράζουμε απ' τους φιλικότερους της Σιαματού; του έλεγε. Αυτά είνε όλοι άσφοροκρεδείς και μπαγαπόντες!...

Κι' έπεισε το Σουλτάνο να του άποικευθή ένα γενναίο χρηματικό ποσό και να του άναθέσει να πάει μόνος του στις Ίνδιες για ν' αγοράση την πολύτιμη ουσία!...

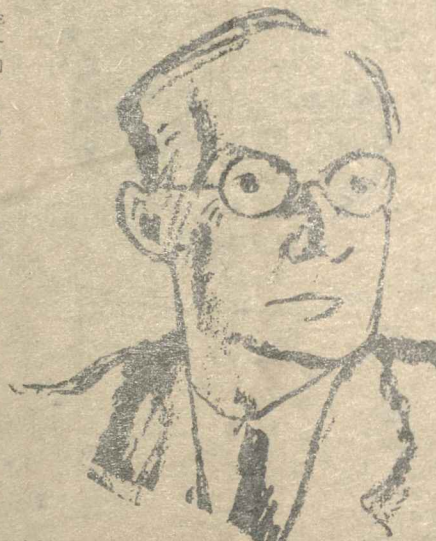
Ο αλχημιστής έβηγε κι' ο Σουλτάνος περίμενε τον γυρισμό του κι' άγονία. Περούσαν όμως ή βδομάδες, οι μήνες και τα χρόνια κι' ο αλχημιστής-σούπρας δεν φαινόταν πουθενά! Και ούτε είχε σκοπό να γυρίσει! Ο Σουλτάνος Μαχμούτ άρχισε να ύποψιάζεται πως είχε πέσει θύμα κάποιου άρρώστου και τοσηροού!...

Έν' άπόγευμα, που ήταν έξαιρετικά στενοχωρημένος, βγήκε περπατώντας ένα μεγάλο τετράδιο στο χέρι κι' έσκαρνούσε διάφορα ένόμια ήταν έκείνο το τετράδιο κοντά του και τον ρώτησε τί λογής πράμα.

—Το τετράρι που βλέπεις—του έλεγε ο ντερίβισης, που δεν ύποψιαζε, ζόταν καθόλου πως είχε μπροστά του το Σουλτάνο—είνε το τετράρι άποικιστορίας!...

—Και γιατί μέω' στο τετράρι των τρελλών έχεις γραμμένη πρώτη, πρώτη τ' ήνικα του Σουλτάνου; τον ρώτησε,

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ο διάσημος Γάλλος μυθιστοριογράφος και δογματογράφος Ζάν Ζιβάρταν.
(Σκίτσος του Μαγιέρ)

Στην τελευταία διάσκεψη της Λωζάνης, ο Ίσμετ πασάς, ο άποικος στη λήψη, μαζί με κάποιον Γάλλον αντιπρόσωπο. Καθώς πλησίαζαν, τον άπελευθερώ από μια νεαρά Έλβετίδα κι' από δυο στρατιώτες στη νεαρά συμπατριώτισσά τους, που χαμογελούσε και στους δυο.

—Ο ήνας απ' τους δυο τους, έλεγε ο Ίσμετ, δείχνοντας τους δυο φαντάρους, είνε περιττός!...

Κι' έπρόσθεσε χαμογελώντας:

—Μονάχα πού, καθέναν τους, φαντάζεται τον άλλον περιττό!...

ΓΝΩΣΜΙΚΑ

—Το άναίσθητο μύτι δεν ξέρει τί θα πη εδάριον.

—Πόσες φορές ή καρδιά μας δεν γελάει φανερά για τα άσχημα έκείνα που την έκαναν να χύσει άλλωστε χυρά δάκρυα!

—Ο καλύτερος γιατρός του κόσμου είν' άφελος και κατηχητής να έμμενένη στην ψυχή μας θάρος.

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Σέρλοκ Χόλμς άρχισε ένα ελατήριο που θυστάσαν στ' άκρωρια του τραπέζιού κι' άμέσως όλα τα σιγάρια άνοιξαν. Μέσα σ' αυτά ύπάρχον διάφορα έγγραφα κι' έπιστολές του άστυνομικού. Η λαίδη Λιάνα τον παρακολούθησε κι' ένδιαφέρως.

Ο Χόλμς γύρισε προς το μέρος της ένω έρευνούσε και της έλεγε:

—Επειδή ήξερα, μιλιάδη, ότι το διαμάντι σας έχει μεγάλη αξία κι' ότι είνε έπί πλέον ένα κειμήλιο για την οικογένειά σας, το φίλοσα στο πιο άποικιο μέρος του τραπέζιού αυτού.

Για να ήθετε όμως καλύτερα την κρίση του κοσμήματος, πρέπει να σιγήτετε άλλο.

Η λαίδη Λιάνα έσκυψε πλάι στον άστυνομικό.

—Νοί, συνέχισε ο Σέρλοκ Χόλμς. Το τραπέζι αυτό έχει, καθώς βλέπετε, τέσσερα πόδια, κοντά και χοντρά, όχι ψηλότερα των έξι σούσι ύψους. Το μπροστινό πόδι του τραπέζιού, αυτό έδώ άκριώς, είνε κομμένο από μέσο. Άκριε να πέσει κανείς ένα ελατήριο για ν' άνοξη ή κρήνη.

Το ελατήριο όμως αυτό μόνον έγω ξέρω που είνε. Και τώρα προσέχετε. Θα πείσω το ελατήριο. Σεις βάλετε άμέσως το χέρι σας στην κρήνη και πάρετε το κόσμημα.

Μιλώντας έτσι ο άστυνομικός, έπιασε το χέρι του σε μια μηχανή για το τραπέζι, για να πείσει το ελατήριο. Μόλις όμως το δάκτυλό του άγγισε το χοντρό κομμάτι, ο πάντοτε ψήφραμος κι' άτάσθαρος άστυνομικός χλόμωσε σαν νεκρός. Μια τρομερή κραυγή, όμοια με θρηνητικό θρήνη έβγαλε απ' το στόμα του.

Η λαίδη Λιάνα ξαναβίτηκε.

Την έπιασε όρθη και χιτάζε το Χόλμς φοβισμένη, χωρίς να του να βγάλη λέξη.

Μι ούτε κι' ο Χόλμς μιλούσε.

Η όψη του είχε σκοτεινάσει, ήταν τρομερή, άτασία.

—Εν τέλους, η λαίδη Λιάνα βρήκε την ψυχραιμία της και ρώτησε ήλκα:

—Τι συμβαίνει, κίριε Χόλμς;

—Αλλά ο άστυνομικός δεν της άπάντησε.

Δεν άκούγε, δεν έβλεπε τίς μπροστά του.

Τρομερός θημός τον συντάραξε όλόκληρον, ή γροθιάς του ήταν σφιγμένες, τα δόντια του έβριζαν με ήσσα. Συγχρόνως έκανε ένα πείραμα προς το τραπέζι, άρπαξε με τα δυο του χέρια το χοντρό πόδι, το ρώθηκε δυνατά και το έσκόλησε απ' τη βάση του.

Έβρεξε κατόπιν κοντά στ' όφθαλμούς και με μάτια γυρομμένα κατάξε το κοίκομα του έβλου.

Η έξάσθεση αυτή τον φρένασε περισσότερο.

Πέταξε με όρηγ το πόδι του τραπέζι στο πάτωμα κι' άρχισε να τρέχει μέσα στο δωμάτιο πάνω κάτω σαν τρελός, σαν έρεθισμένος ύποπτος μέσα στο κώλυό του.

Συμπαρά άδως ξαναβήκε την ψυχραιμία του.

Παύσησε τη λαίδη Λιάνα, που έκαλολούσε να τον κατάρξη ξαναπαύση, και της έλεγε:

—Σας ήπα συνάμην, μιλιάδη, Άλλά είνε τρομερό, είνε πρωτόγνωστο!...

—Τι συμβαίνει, κίριε Χόλμς;

—Ο, κυρία!... Συμβαίνει κάτι που δεν ξαναγινε ποτέ εις όρους μου. Μ' έλανε!...

—Ελέφαν τον Γαλάζιο Δαμάντι!...

—Ναι, μιλιάδη, αλλά μην άνησχετε. Άλλοίμονο σ' έκείνον που πάρε να τ' άβλη μαζί μου!...

—Μά πως συνέβη αυτό, κίριε Χόλμς; ρώτησε άσχη απ' τη συγκίνησή της ή λαίδη.

—Αυτό θα το μάθω άμέσως. Έκείνο που ξέρω τη στιγμή αυτή, είνε ότι κάποιος άρρετος έτάλειψε να μαζί με μέσο. Ήξερε το μυστικό του τραπέζιού κι' έκλεψε το κόσμημα.

—Ω, θεέ μου!... η θύρα σ' ή λαίδη Λιάνα.

Πέταξε το πόδι του τραπέζιού μ' όρηγ στο πάτωμα!...

—Πουάστε, μιλιάδη. Ο άρρετος αυτός, για να μη χάνη καιρό, φάγοντας να βρή το ελατήριο που άνοιγε την κρήνη, πήρε όλόκληρο το πόδι του τραπέζιού και το άνακατέστη με άλλο, κι' αυτό που βλέπετε πεταμένο στο πάτωμα. Άλλά έγνοια του... Ο Σέρλοκ Χόλμς δεν βρήκε ποτέ το μυστικό του. Κι' όποιος κι' άν είνε ο κλέφτης, θα τον πιάσω και θα του πάρω πίσω το κόσμημα!...

ΤΟ ΛΑΘΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΑ ΜΠΟΝΕ

Η λαίδη Λιάνα έσκυψε τον Σέρλοκ Χόλμς σαστισμένη, φοβισμένη, καποτρεμένη. Έβλε κίση λοιπόν το Γαλάζιο Δαμάντι; Και θα ξαναβροκόταν άραγε; Δεν θα φρόντιζε να εξαφανιστεί ο κλέφτης;

Ο άστυνομικός μόνιμπε τις σκέψεις της μιλιάδης και της έλεγε:

—Μιλιάδη, δεν πρέπει ν' άνησχετε καθόλου. Θα σας άποδώσω το διαμάντι σας κι' άν πρόκειται άκόμα να θυσάσει κι' αυτή την ζωή μου.

—Ω, κίριε Χόλμς, σάς εύχαριστώ! άπάντησε ή Λιάνα. Δεν άμφιβάλλω γι' αυτό!...

Σάπασε για μια στιγμή κι' έπειτα έλεε πάλι:

—Κίριε Χόλμς!...

—Μιλιάδη!

—Λάοστε: Δεν θέλω να γυροκινούμετε τη ζωή σας για το κόσμημά μου!...

—Τι λέτε, λαίδη! φώναζε ο άστυνομικός ξαναφασμένος.

—Ναι, συνέχισε ή Λιάνα. Το κόσμημα αυτό το θεωρούσα χαμένο. Κι' άν δεν το βρήτε, ο σκύλος μου δεν θα πάρη να είνε πλούσιος.

Έχωμπε άσκητη περιουσία, όπως ξέρετε, κίριε Χόλμς. Γιατί λοιπόν να καθάσετε τη ζωή σας σε κίνδυνο; Το κόσμημα αυτό το θεωρώ καταραμένο!...

—Όχι, μιλιάδη. Δεν είνε καθόλου καταραμένο. Είνε ένα άνεκτίμητο κόσμημα, σάς άκριε, είνε πρώτης τάξεως σπολίδι για σας και θα σας το ξαναφέρω στο χέρι σας κι' άκόμα ο κλέφτης κατέβηκε και κούρτησε στον Άδη!

Η λαίδη Λιάνα έσφιξε μ' έντονη δύναμη το χέρι του άστυνομικού.

—Πρέπει να παύω, έλεγε. Το άμάξι περιμένει κάτω. Ήθε άλλωστε να πάω καλά να σας χασομερώ. Έχετε τόσες άσκολίες!...

Ο Χόλμς συνάδειψε τη Λιάνα ως το άμάξι της.

Η μιλιάδη του έσφιξε και πάλι το χέρι και του ξανάτε:

—Κίριε Χόλμς!... Είπαμε, δεν θα έσπεδίζτε σε κινδύνους. Προτιμώ να χάσω το διαμάντι παρά να πάθετε και το ελάχιστο.

Τα μάτια του άστυνομικού άστράφταν.

—Εύχαριστώ, μιλιάδη, άπάντησε, αλλά δεν θ' άκούσω τη σιωπή σας. Όχι, όχι, ποτέ! Η θα ξαναβρω το διαμάντι ή θα πεθάνω!...

Τι την ήλπι τη ζωή, μιλιάδη, άν νισθώ στον άγώνα αυτόν, άν χάσω την ύποληρή μου, άν έξυμολογήσω!...

Σάπασε για μια στιγμή και συνέχισε:

—Καλή νύχτα, μιλιάδη. Δεν θα με ξαναβείτε πλέον, παρά ως κομμάτι του διαμαντιού σας.

Το άμάξι της λαίδης Λιάνας άπεκαρύνθηκε απ' τα χιτήρια.

Ο Χόλμς ξαναβήκε στην του γυρομμένου, γυμνός όρηγ, την ύπολη δύσκολα συγκρατούσε. Περούοντας έβω απ' το δωμάτιο της οικογένειάς του, της γροθιάς κρού-Μισόνε, της χιτήσε την πόρτα και της φώναζε:

—Κυρά Μισόνε, σημάχτε, σάς παρακαλώ, γυίνομε νύχτες κι' έλάτε στο γραφείο μου. Έχω να σας μιλήσω.

—Οχι, κυρία! φώναζε από μέσα ή κυρά Μισόνε. Τι τρέχει, κίριε Χόλμς; Μήπως έπιασε φωτιά το σπίτι;

—Όχι, διάβόλε! Ντύθηκε κι' έβρε γρήγορα να σας πω!

—Άμέσως κατόπιν, ο άστυνομικός άνέθηκε στο γραφείο του κι' όσο να έφτασε ή κυρά Μισόνε, άρπασε να συγκεντρώσει τις σκέψεις του.

Τα πράγματα ήταν σοβαρά. Έπρεπε να ενεργήση με άσφαλα στην ταχύτητα.

Βηματίζοντας πάνω κάτω, σκόνησε στο γυναικό πόδι του τραπέζι, το οποίο είχε πέσει στο πάτωμα. Έσκυψε και το άμάξι.

(Άπολύσει)

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ FREDERIC BOUTE

Η ΖΗΛΕΙΑ

("Ετσι σαν συμβουλή στά νεύσαν δρα ζευγάρια...")

—Θα ήγεις έξω;... Ξαναφύτρες με προσοχή την ξενονοσία ο Μορίς, κι' εκείνη άμείως άποκρίθηκε:

—Και βέβαια θάβγω...
Κάτι άδρασε την καρδιά του Μορίς, μά δέν έδειξε τίποτε. Περιωρίστηκε μονάχα να μωμιομορφίση με γλυκιά φωνή, γεμάτη άκόμη από χαρή έλπίδα:

—Α, ναι... Ξέρω... Θα πιά, άσφαλώς, στη μαμά σου... Σήμερα μάλλον είνε ή μέρα της πού δάρεται...

—Μά όχι... Μά όχι... Θάβγω λυγία νορίς, γιά να συναντήσω την 'Αδριανή στη μοδίστρα της... Κι' έπειτα θα πάμε σπίτι της να πάρουμε τό ποτά...

—Και να χορεύαμε μάλιστα;...
Ακούσε με καρήν πίκρα ο Μορίς, ένθ ή Καρλόττα άποκρίθηκε με άκρος παραξενεμένο:

—Φυσικά... Η 'Αδριανή κάλεσε και μερικές φιλικές οικειγένειες... Τί καλό βρίσκεις σ' αυτό;... "Ω, γιά τό Θεό, Μορίς...

Δέν πιστεύω να ξαναρχίσω πάλι τό συνήθειά σου! Μά άσφαλώς ήταν έτοιμος να ξαναρχίσω τό συνήθειά σου ή έτοιμος, έννοιωθε ή νεαρή γυναίκα έτοιμος να ξεσκασούν, τίς συχνές και βίαιες σκηνές της ζήλιας του — μιάς ζήλιας άδικολογικής — πού την γέμιζαν κάθε φορά από φαρμακερή άπογοήτευση κι' από δυσκολοσημασμένη άηδία...

Δέν άγγιζε, άληθινά, να ξεσκασή ή καταγίδα. "Ω, χόος σάν λεμόνι ο Μορίς, σφίγγοντας με λίσσα τίς γροθιές του, άρχισε να φωνάζει βίαια:

—Σταυροκοπιέμαι με τό τοπίο σου... "Ε, λοιπόν άκού το θέλεις έτσι, σου τό ξεκλώω μά γιά πάντα! Δέν μ' άρδεις να σιγνήσεις στο σπίτι της 'Αδριανής, μιάς ύποπτης κοπέλας, πού μαζεύει σπίτι της τί σόφα και τί μάα... Έχεις άνδρα, έχεις νοικοκυνη, κα θέλω να σιωπάς... Μήπως ξέρω και πού πιάς;...

Έταναστασμένη, άγανακτισμένη ή Καρλόττα άπ' την άδωκη προσβολή, κρατήθηκε όστόσο και μωμιομορφίσε με παράπονο:

—Μή με πληρώνεις, σε παρακαλώ, Μορίς;... Έλα, Στέφανο καλή τί λές...

Δέν θάβω να ξαναπιάς εκεί!...
Μά είνε σωστή τυραννία ή άπατησί σου αυτή... Έξέ 'αλλω, έλα μαζί μου και σύ, φίλε μου... Είσαι κι' σου καλεμένος, και τό ξέρεις πολύ καλά...

Ναι, τό ξέρω, μά ξέρω πώς είνε καλεμένος κι' ό νεαρός Μορισμέν, ο παιδικός σου φίλος... Ναι, ναι... Ξέρω καλά τί λέω, και μόν κοκκινίζεις έτσι... ούχιαζε ο Μορίς.

Κι' ή Καρλόττα έβγαλλ, άναμμένη και με άγριωμένα τα λαμπρά της μάτια, ούχιαζε κι' αυτή με τί σειρά της:

—Δέν ξέρεις πιά τί λές... Με δοίσεις και στο άσφαγεύω!... Άλλάξε έμφρονισο ή Μορίς. Τά χείλη του τεντώθηκαν σε χαμώγελο σαρκαστικό, κι' ή σιγή του άντάρχησε γεμάτη είρωνεία:

—Όσοι φορές πού λές να σε συνοδέψω, μέσα σου με κοροϊδεύεις τί φίλη σου, τόσο κι' εκείνη με σιχαίνεται... Κι' ύστερα, τί με θέλεις;... Για να σε βλέπω να χορεύεις σιχαγκαλιωμένη, με τούς γέλιους έσφιγμένα;... Σ' εύχαριστώ πολύ, κυρία μου, μά δέν είμαι άπ' τί ράστα τόν άνεκατον συζήτων... Θάβρωτε να διαλέξε κανένα κορόιδο, κι' όχι έμένα, γιά συζήτο σου... Θάβρωτε να προσέξω από πούν τό ζήτημα αυτό, μά πούχες την άπάρασι να πάρης τόν κατήφορο πού πήρες;...

Ποτέ του δέν ήταν έτσι ο Μορίς. Είχε παρατραβήξει τό σκούνι, μωμιομορφίση σιγή, έτοιμη να ξεσκασή σε λυγμούς, δρασκελίσσε οίς, βλέποντάς την, φώναζε:

—Πού πιάς;...
—Δέν σ' ενδιαφέρει...
—Πού πιάς;...
—Θέλεις λοιπόν να μάθης;... "Ε, μάθε το: Πάω εκεί πού μ' άρέ-

Τήν είδε μπρός στον καθρέφτη να φορά με προσοχή τό καπέλλο της.

—Από πού έρχεσαι τέτοια ώρα;... τί ρόμπι άντρες της.

Τνάστιρε ή Καρλόττα άπ' την άπότομη αυτή ερώτησί του. "Ο θιος μπροστά της ή Μορίς, στο λαμπροφωτισμένο χώ, κάτρωσε σιγνημένος τίς γροθιές του, την καττάξε άπειλητικά και περίμενε ή πάντησι...

—Από πού έρχεσαι, είπα;... Τί έκανες;... Μίλα... Στην 'Αδριανή δέν πήγες, τό ξέρω... Πού ήσουν λοιπόν, τότε;... Με πού;... Τρεμμένη, ή Καρλόττα τραβίσε:

—Μά πάλι να έδια, Μορίς;... Είσαι τρελλός, έπ' τέλους;... Μά γιά ποιά με πώνεις;

—Σε παίρνω γιά τέτοια πού μοίλεσε ότι θα γίνης, πριν φήσες... Έλα, λοιπόν... Πές μου... Πού ήσουν;...
—Μά... Πρώτα περάτωνα πολύ... Πολύ... Πολλές ώρες... Τότε στερη πύγα στην έκκλησία... "Υστερα, παντρεμένη, πού... Κι' στο τέλος έμεινα μόνη... Έναν κινηματογράφο... Νά!...

Τό πρόσωπό της ήταν σαν τού νεκρού κι' ή φωνή της διαστράφη και άτονη. Μά ο Μορίς της φώναζε σαρκαστικά:

—Έννοια σου, και δέν με ξεγελάς μ' αυτά τα παραμύθια... Πού περπατούσες;... Σε πούν κινηματογράφο πήγες;... Τί φίλη έπαιζε;... κινηματογράφο είδα... είδα... Στάσου μιά στιγμή... Πήγαινε... "Α Μορ φαίνεται πώς έταίρην κατά ιστορικά... Θεέ μου!... Θεέ μου!... Ήταν ξετρελλωμένη και κρός ιδώδς την έβρεχε.

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΝΑΛΑ ΚΑΙ Η ΝΤΑΜΑΓΙΑΝΤΗ

("Ινδικό παραμύθι")

ΤΗΝ πολιτεία Νισαγιά, στις Κεντρικές 'Ινδίες, ήταν κάποτε ένας νεαρός βασιλιάς, πού λεγόταν Ναλά. Σέ μιά γειτονική περιοχή, πού ονομαζόταν Νταμαγιά, βασίλευε ένας άλλος βασιλιάς, πού ή κόρη του Νταμαγιά, ήταν ή όμορφότερη κοπέλα τού κόσμου.

Ο Ναλά ήταν ένα παλληκάρι θαυμαστό, μαγεμένο και στίς εξημετέστερες τέχνες κι' έπιστήμες, πού έπρεπε να κατέχη στην έντέλεια κάθε καλός κι' άξιος βασιλιάς. 'Ιδιαιτέρως φημιζόταν γιά την τέχνη του να κρησάει άλλα.

Μια μέρα, ένθ ο Ναλά περπατούσε μέσ' στον κήπο τού παλατιού του, είδε τούς κήνους, πού κολιμπούσαν στα νερά της λίμνης, ανάμεικτα από τά μεγάλα άνθη τών λωτών και τών πύρε ξαφνικά ή ένπιθα κι' άναμμένη και να πασάση έναν από δαύτους! Ο κήνος, όστόσο, πού έπρεπε θύμα της ξαφνικής αυτής έπιθυμίας τού βασιλιά, τά κατάρρε να κρησάει πάλι την έλευθερία του, λέγοντάς του τά παρακάτω λόγια:

—Μή με σκοτώνεις, βασιλιά, κι' εγώ θ' άνοίξω τ' άσπρα τα φτερά μου και θα στενάσω ως τό Βινταμιά, να τραγουδήσω τά κάλλη και τίς χάρες σου, στην όραιο ή Νταμαγιά..."

Κι' άμέσως όλοι μωρό ό κήνος τού κήπου τού παλατιού τού Ναλά, κατάρρε ως τό Βινταμιά, κι' ένας από δαύτους άρχισε να μιλεί και ή λίξη στη βασιλοπούλα:

—Είσε στο Νισαγιά κάποιον βασιλοπούλο, πού δέν έχει τό ταίρι του σ' άλλωρο τόν κόσμο! Είνε τό πιο χαριτωμένο παλληκάρι, όποις κι' έσύ είσαι ή όμορφότερη κοπέλα, μέσ' στη γή! Μπορεί, λοιπόν, να νάντε μαζί τό πιο λαμπρό και ταπεινό ζευγάρι.

Η Νταμαγιά φοβήθηκε, σκέπασε με τά πλά της τ' όραιο πρόσωπό της, και τό έκανε στά πόδια, κλεινόντας τ' αυτά της, στο λίκνο τού παρόξενου πούλου!

Η έξυμνη της όμορφής, όστόσο, τού μαγεμένο και ξένου βασιλιά, της έκανε έντύπωση, καθώς έβλεπε, την τελευταία ή στιγμή μωμιομορφίσε, γύρισε πρς τόν κήνο πού της μίλεσε και τού φώναζε με δυνατή φωνή:

—Χαίρετε έκ μέρους μου τόν Ναλά, ο καλός πού!...

Η Νταμαγιά, πού ζούσ' ευτυχισμένη στο σπίτι και τούς κήπους τού πατέρα της, έπιασε πώς μ' αυτό τόν τρόπο ο Ναλά, τ' όμορφο βασιλοπούλο, θα την έρωτεύεταν και πώς θα πήγαινε να ή ζήτηση γιά γυναικα τού.

Κάτι έβλεπε, έκείν τόν καιρό, ήξερε πώς ο πατέρας της σκόπευε να σιχαλώσει, να χαρίη της ένα σιχαγκαλιωμένο — μιά μεγάλη δηλαδή κι' έπιστημη σιχαγκαλιωμένη, στην όραιο θά μαγεύνονταν όλα τά βασιλοπούλα κι' ή μαγαγιάδες τών γύρω τόπων, γιά να διαλέξω άπ' αυτούς ή κόρη του τόν άνδρα πού της ταίριαζε να πάρη...

Απ' την μέρα όμως πού της είχε πη τά λόγια έκείνα ο κήνος, ή όμορφη Νταμαγιά άρχισε να γίνεται χλωμή, και να μαρμαίνεται, άκούοντας ή συντροφιά τών άλλων, βυθισμένη σ' όνειροπολήσεις. Αλλά ή ξαφνική μεταβολή της κόρης του, δέν έξερνε τού πεπεισμένου πού πατέρα, Σκέφτηκε, τότε, πώς τό καλύτερο πού είχε να κάνει ήταν να έπιστείση την παντρεία της κόρης του...

Κάλεσε, λοιπόν, μιά όρ' άρχιτερά στην αλή του όλους τούς γειτονικούς μαγαγιάδες και τά βασιλοπούλα, κι' έκανε όλες τίς άναγκαίες προετοιμασίες, ώστε να τούς δεχτή βασ μορούσε μεγαλόπρεπτα, μ' άκνους, με γιορτές και πανηγύρια...

Έκείν τόν καιρό, ο άγγελιαφόρος τών θεών και μωμιας Ναλά, είσε από την όραιο, τ' άπέναντί της... Τί μαλλιά είν' αυτά;... Ξαναούλωσε έκείνος έκαλός, κι' ή Καρλόττα, μωμιομορφίση ψυχήσε:

—Σόν κινηματογράφο... Άναγιάστρια και βγάλω τό καπέλλο μου... Θεέ μου!...

—Τά βλέπεις;... Πάλλ ξανάχρησε τά παραμύθια σου;... Και τότε πώς κι' έξαναρχίσες κοντά μου!... Φύγε... Φύγε!...

Η Καρλόττα γονάτισε κάτω άπειλησμένη και τραβίσε: —Μά σου δικάζω, Μορίς, Σοδ δικάζω!...

Τή σιωπήν άπότομη και την κάλση στα σανάδια, ούχιαζοντας: —Πάρε πιά... Άκούν ή γεγνιές σου... Είσαι μιά άπατη!...

Άκούσε τό καπέλλο του και την άρχισε μοναχή, Κι' έκείνη, μέσα στην ξαφνική μαγιά πού την τρυφώσε, μπόρεσε μονάχα να νοιώσ πώς ή έπίστα της κατράκωθε και πώς δέν είχε τίποτε άλλο στην έπιστήμη της, παρά μονάχα την άναπαύση άλφειας!...

Και έλαμμένη, καλύτερη λιούδη τού πάτωμα...

ρατά, πού είχε μείνει ένα μικρό διάστημα στη γή, είχε γυρίσει στους οφθαλμούς, Μπάρκε, λοιπόν, στα διαμερίσματα τού μεγάλου θεού 'Ιντρα και τού διηγήθηκε γιά την όμορφιά της Νταμαγιά, παραμυθισμένη άπ' τά εύχολια τού Ναγιά, οι θεοί άποφάσισαν, μάλιστα, για τί σιχαγκαλιωμένη των ήγεμόνων στην αλή τού Μπίμα, τού πατέρα της Νταμαγιά, να κατεβούν και να λάβουν κι' αυτοί μέρος στο συναγωνισμό! Άνέβησαν, λοιπόν, σ' άνωτά τους και ξεκίνησαν, όλοι μαζί, γιά τό Βινταμιά...

Στό δρόμο βρήκαν τόν Ναλά, πού πήγαινε κι' αυτός στην αλή τού Μπίμα. Η όμορφιά του, τό επιβλητικό παράσημά του, έκαναν έντύπωση στους θεούς. Σκέφτηκαν, λοιπόν, να τόν στείλουν αυτόν, άπεσταλμένο τους. Ο μεγάλος θεός 'Ιντρα τού είπε:

—Μάθε, Ναλά, ότι εγώ και οι θεοί 'Αγκν, Βαρούνα και Γιάμα, άποφάσισαν να διεκδικήσουμε την άγάτη της όμορφής Νταμαγιά, Πήγαινε, λοιπόν, έσύ, και πές της να διαλέξω έναν από υμάς...

Ο Ναλά, γονατιστός, παρακάλεσε τότε τούς θεούς να χρησιμοποιούν άλλον γι' άπεσταλμένο τους, και να τόν άπαλλάξουν άπ' τί σιχαγή έκείνη έντολή! Οι θεοί, όμως, έπέμειναν — κι' ξαφνικά ο Ναλά βρέθηκε χωρίς κι' αυτός να καταλάβη πώς, μέσ' στους κήπους τού παλατιού της όμορφής Νταμαγιά...

Η βασιλοπούλα έβγαυε, έκείνη ή στιγμή, περίπατο με την ακολουθία της. Μόλις είδε τό Ναλά, έμεινε τόσο ατή, όσο κι' ή παρθένος πού την ακολουθούσαν, έκστατική μπροστά στην όμορφιά του! Και κατέμα τό έρωτεύτηκε καυρά, στα βάθη της καρδιάς της...

Ο Ναλά, πνίγοντας κι' ο ίδιος τά αισθήματά του, έτε τότε στη βασιλοπούλα την έπιθυμία τών θεών.

Η Νταμαγιά, όμως, τού άποκρίθηκε: —Εγώ άνδρα μοναχή σε σένα! Γιατί δέν μ' αγαπάς και σύ λυγία; Μόνο και μόνο γιά να διαλέξω, έσένα και κανέναν άλλον, έβαλα τόν πατέρα μου και κάλεσε έδω θα τά βασιλοπούλα! Κι' αν ίσως σύ δέν με θέλεις, κάλλιο τάχα να πεθάνω, παρά να διαλέξω έναν άλλον!...

Ο Ναλά της έτε τότε λυπημένα: —Πώς μπορείς να διαλέξης ένα θνητό, ή στιγμή πού άναμειάζει τίς μνηστρες σου βρίσκονται και τέσσερες θεοί!... Σκόλογισο μόνο πόσο παντοδύναμο είν' οι θεοί! Για να τιμωρήσουν την περιφρόνησί σου, θα ήσαν έκατοι και να σκοτώσουν τόν θνητό πού θ' αγαπούσες και θα διαλέγες...

Η Νταμαγιά, όμως, ήταν άνένδοτη! —Εγώ έκανα όλο να μιν πάω άλλον από σένα!... άποκρίθηκε:

Τότε ο Ναλά της έσπευσε: —Τή στιγμή αυτή, μένοι άπλώς μιά ξένη έντολή, και δέν μπορώ να σοδ μίσω γιά τόν έκατο μου... Όταν, όμως, θάβω μαζί με τούς άλλους τούς μνηστρες να διαλέξω την άγάτη σου, θυμήσου με και μένα — αυτό πού σοδ λέω μόνο!...

Κι' ή Νταμαγιά χαμογέλασε γιά έτες: —Όταν θάρης με τ' άλλα βασιλοπούλα γιά να διεκδικήσης την άγάτη μου, εγώ έσένα μοναχή θα προτιμήσω, κι' οι θεοί δέν θα με παρεξηγήσουν, άκού γι' αυτό τό λόγο έγινε τό κάλεσμά...

Την ήμερα τού διαγωνισμού, ή αλή τού πατέρα της Νταμαγιά ήταν γεμάτη από βασιλοπούλα κι' από μαγαγιάδες όλων τών 'Ινδίων, πού έλαμναν μέσ' στο καλίσμα περπατά και στο χορό, σάν τ' άστρα σ' ούρανο κι' ήσαν δυνατοί σάν τά λιοντάρια κι' άκαταρτοι σάν τά τρελά τού Μπακαβάτι...

Η Νταμαγιά προσέπεσε άδιάφορη όλα τά βασιλοπούλα, γονακάν να γυρίση να τά δη, κι' έβλεπε στην τελευταία την παύση, όπου στεκόντουσαν πέντε έξέταση στην όρη βασιλοπούλα, θα τά ίδια όμορφα και γοητευτικά — άκού και τά πέντε στη σειρά ήσαν όμοιά, τελείως άπαράλλατα κι' είχαν την όρη και την κομμοστασία τού άγαπημένου της Ναλά...

Δέν είχε προφάσι να τελειώσει αυτή την προσοχή της — κι' οι θεοί ήσαν άμέσως τίς μορφές τους κι' έπαιναν δοκίμι κι' άναγνιστο μπροστά της, μέσα σε μιά νεφέλη δεινή, και όμοιος να παύω κάποι, στη γή! Κι' έτσι ξεχώρισε άμέσως τόν Ναλά, πού τά πόδια του πατούσαν στο χώμα...

Μ' αυτόν τόν τρόπο, ή Νταμαγιά βρήκε πούς ήταν ο άγαπημένος της και τόν διαλέξε μ' όλη ή σιγουριά... Κι' οι θεοί γύρισαν πάλι ψηλά, στους ούρανο!... Έμειναν και τ' άλλα βασιλοπούλα — κι' ο Μπίμα, ο μαγαγιάς πού έπρεπε, εκλόγησε της κόρης του τούς γάμους με τόν όμορφο τό βασιλιά Ναλά...

Η τελετή τών γάμων ήταν αλώμα και πανηγυριστική άπ' όλο τό λαό. Κι' ο Ναλά με ή Νταμαγιά γύρισαν κι' έκείνοι στο παλάτι της μεγάλης πολιτείας Νισαγιά — όπου θά ζούσαν από δα και πέρα παντοτεινά μαζί κι' ευτυχισμένοι...

★ E ★ N ★ P ★ GUARANTEED BRITISH MADE

★ E ★ N ★ P ★ GUARANTEED BRITISH MADE

★ E ★ N ★ P ★

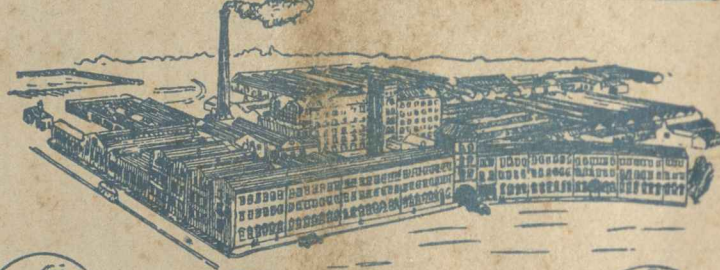
ΠΙΖΑΝΗΣ

ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΣΜΗΡΙΑ-ΥΛΙΚΑ ΡΑΠΤΩΝ

Κατ' ευθείαν Εισαγωγή, από τὰ Ἐργοστάσια
δι' αὐτὸ αἱ τιμαὶ εἶναι χαμηλαί.
Τὰ Ἐργοστάσια τὰ ὁποῖα μᾶς προμηθεύουν, εἶναι τὰ σοβαρώτερα τῶν
ἐν Ἀγγίᾳ. Ἐργυρώμενα τῇν γνήσιον προέλευσιν καὶ τὴν ἀρίστην ποιότητα

ZETLAND MILLS
HUDDERSFIELD
WALTER SYKES
LIMITED

ARTHUR HARRISON & CO. LTD.

WORKS, WELLINGTON MILLS, HUDDERSFIELD

BOUGHT OF MARTIN SONS & CO LIMITED
WOOLLEN MANUFACTURERS

KYNOCH
OF KEITH

LOWE, DONALD
& CO

COLNE ROAD MILLS, HUDDERSFIELD.

JOHN TAYLORS, LIMITED.

W. WOLF

W. A. HIRST & SONS LTD
FANCY
WOOLLEN MANUFACTURERS
Longwood, HUDDERSFIELD

S. Selka
SPINNER AND MANUFACTURER.

MOUNT, SMITH & CO LTD
FANCY WORSTED
MANUFACTURERS
SO.

Wm Brown & Sons Ltd
Woolen Manufacturers
Galashiel's
Scotland

John Brooke & Sons, Limited.
WOOLLEN & WORSTED MANUFACTURERS
7, Albion Street, Huddersfield

LEAROYD BROTHERS & CO
HUDDERSFIELD FINE WORSTEDS LTD
TRAFALGAR MILLS HUDDERSFIELD
ELBROO

Ὅλα τὰ Κασμήρια μᾶς, εἰσι παραγωγῆς 1933 εἰς ὁρατὰ
σχέδια. Nouveauté καὶ εἰς μερίστην ποικιλίαν χρωματισμῶν
Πλούσια συλλογὴ λινῶν δι' ἀνδρικούς Ενδυμασίας
Πωλήσεις Χονδρικαὶ καὶ Λιανικαὶ

ΠΙΖΑΝΗΣ

79 ΑΙΟΛΟΥ 79